This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

ANDOVER-HARVARD LIBRARY
AH 4XY6.I

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

VROUWE

K. W. BILDERDIJK,

GEDICHTEN.

Digitized by Google

Digitized by Google

GEDICHTEN.

Digitized by Google

Digitized by Google

GEDICHTEN

VAN

VROUWE

KATHARINA WILHELMINA

BILDERDIJK.

Te ROTTERDAM,
BY A. F. H. SMIT.
MDCCCXXVII.

Digitized by Google

Digitized by Google

774
B595g

* * *

Op het verlangen van den Boekhandelaar SMIT, *om een Bondel van latere Gedichten zoo van mijne Egade als van my uit te geven, ontfangt men hier by voorraad den eerſten; terwijl de andere beſtemd is om, zoo mijne toenemende zwakte de bezorging daarvan toelaat, weldra te volgen. Daar het vroegere Boekdeel der Dichteresſe den eenvoudigen naam van* POËZY *op den tytel draagt, kwam 't in aanmerking, deze Verzameling door eenig byvoegſel tot den eenvoudigen naam van* GEDICHTEN (*in beteekenis het zelfde*) *te onderſcheiden; doch men*

Digitized by Google

men achtte dit noodeloos, en ten aanzien van de keus der Stukjens, hoe zeer over het geheel onder de katagorie van 't ſtichtelijk *vallende, eenigermate belemmerd. Hoe 't zij, dat zy mogen ſtichten, is de wensch zoo van ons-beider vereenigde harten, als inzonderheid van dat, welks aanſprakelooze uitſtorting zy zijn.*

BILDERDIJK.

IN-

Digitized by Google

INHOUD.

HYMNE AAN GOD. . . . . Bladz. 1

DE KANANEESCHE VROUW. . . . . —— 34

GODS ALWETENDHEID. . . . . —— 41

OP HET EEUWIGE LEVEN. . . . . —— 44

HERINNERING AAN DEN DOOP ONZER ISRAËLITISCHE VRIENDEN, *op den* 20 *October* 1822. —— 46

TER VERJARING VAN DEN DOOP ONZER VRIENDEN. . . . . —— 57

BY DEN DOOP VAN MEVROUWE BELMONTE EN HARE DOCHTER, *op den* 19 *December* 1824. —— 62

HEBT GY MY LIEF? *Joannes XXI*, 16. . . —— 79

PETRUS. . . . . —— 82

MARTHA EN MARIA. *Lucas X*, 38—42. . . —— 90

WILT GYLIEDEN OOK NIET WEGGAAN? *Joannes VI*, 67—69. . . . . —— 93

HET GEVAARLIJK UITSTEL. . . . . —— 96

AVONDZANG. . . . . —— 98

DE ZONDAG. . . . . —— 100

DE KERK. . . . . —— 102

DE

Digitized by Google

DE DOOD. . . . . Bladz. 105

KLEEDING. . . . . — 108

UITBOEZEMING IN NIEUWJAARSNACHT, MDCCCXXII. . . . . — 110

VADZIGHEID. . . . . — 118

AAN HARE MAJESTEIT, BY DE HERSTELLING VAN PRINCES MARIANNE UIT HARE KRANKTE IN 1821. . . . . — 124

AAN MIJN ECHTGENOOT OP ZIJNEN VERJAARDAG. — 128

TEN VERJAARDAGE VAN ONZEN JONGSTEN ZOON. — 135

OP DE AFBEELDING VAN ONZEN DIERBAREN OUDSTEN ZOON. . . . . — 146

HET GRAF. . . . . — 151

HET OORDEEL DER GESCHIEDENIS. . . . . — 165

VERJAARGROET AAN EEN JONGELING. . . . . — 169

IN HET ALBUM VAN DEN HEERE HOFFMAN VON FALLERSLEBEN. . . . . — 174

MOEDERTROOST AAN EEN VRIENDIN. . . . — 175

VERJAARGROET, AAN MIJNE VRIENDIN, MEVROUWE M. M. TIJDEMAN. . . . . — 177

DE KOOLSCHE HARP. . . . . — 182

HYM-

Digitized by Google

HYMNE AAN GOD.

In 't diepst der eenzaamheid aan 't aardsch gewoel onttogen;
Trede ik, mijn Schepper, voor Uwe oogen
En bidde U aan in 't nietig stof:
Geen denkbeeld, geen gevoel beziel' my dan Uw lof!
Uw lof, oneindig God, en zoo genadig Vader!
Duldt dat ik Uwen troon in diepen oodmoed nader;
Gy die my aanneemt als Uw kind
Hetgeen Gy om Uw Zoon bemint.

'k Was niets: Uw wil gebood, ó aller wezens Wezen,

Digitized by Google

En 'k werd. Van eeuwigheid had dit Uw raad bepaald.
Gy riept my, en ik was; uit niet in 't licht gerezen,
En van de onſterflijkheid omſtraald.
Met heel de duiſtre bron van levenskracht en leven,
(Die eindelooze bron, my uit U-zelf gegeven,)
Riep my Uw Almacht uit het niet.
Ik wierd, ik ben: ó eindloos Wezen,
Uw Naam zij eeuwig lofgeprezen
In 't aldoorklinkend Hallellied!

Ja, 't Hallel zij voor Hem, den Eeuwige, aangeheven!
Van zijn beſtaan getuigt mijn leven,
Getuigt het grenzenloos heelal,
Getuigt wat is en we en zal!
Eer de aarde nog den klank van 't ſcheppend machtwoord kende,
Waart Gy, die aanvang hebt noch ende.
Ook 't einde dat mijn ſtof verbeidt,
Is waarborg van Uwe Eeuwigheid.
Uw wezen kent geen vroeg of ſpader.
Gy waart, ó Licht- en Levensader,
Gy waart; ja waart, oneindig God,
Eer d' eerſten mensch op Uw gebod,

Eer

Digitized by Google

Eer d' eerſten Serafyn, het aanzijn werd geſchonken;
Eer hy met opgetogen ziel
Voor Uwen zetel nederviel,
U bron van Liefde noemde, en, in ontzag verzonken;
Jehovah, Eeuwige aangebeên,
U prees door eeuw- op eeuwkring heen.
Gy waart, eer Macht of Throon, die aan Uw voeten wemelen,
Uw golvend lichtgewaad wiens zoom de onmeetbre hemelen
Vervult, met ſtouten wiek omwapperden, en ſtom
Van vreugde om hun beſtaan, met heel het Englendom
U zonken aan de knieën, ja, onuitſpreeklijk Wezen,
Met overfluierd oog, Uw eindloos aanzijn prezen.

't Ontzachbre Geeſtendom dat d' aardbol worden zag
Die in 't onmeetbaar ruim my omvoert voor Uwe oogen;
Wat zijn zy? — Kindren van één dag,
Pas aan den moederſchoot ontlogen.
Ja, Hy die 't kriſtallijn van 't heldre wolkgewelf
Het eerst ontneveld zag, en 't licht van uit U-zelf
Door Uw ontzachlijk alvermogen
Op d' aardſchen chaos zag verſpreidt,
Wat is hy, groote God, by Uwe oneindigheid?

Digitized by Google

Wat is hy, die Uw geest op uitgeslagen wieken,
Met albezielenskracht by 's werelds morgenkrieken
Zag zweven over d' aardklomp heen
Eer de eerste lichtstraal dien beschéen?
Of, eer Uw ademtocht heur ijsschots had ontbonden,
Getuige van de straf der zonden,
Den vormingloozen baaiert zag,
Zoo als hy in zijn woestheid lag?
By U zijn ze als de zuigelingen,
Als de onvoldragen vrucht in moederlijken schoot;
Die zonen van het licht die Uw gestoelte omringen!
Dat kroost van 's werelds morgenrood!

Ja, wat is 't hemelkroost dat zonnen heeft zien blinken
En weêr in 't duistre Niet zag zinken
Eer op uw wenk deze aardbol wierd; —
Dat eeuwen in het licht Uws aanschijns zag vervloeien
Voor dat uw wil den bol deed gloeien
Die 't wereldrond met goudglans siert: —
Wat zijn ze by Uwe Eeuwigheid,
Ontmeetbaar, grensloos uitgebreid?

Digitized by Google

ô Eenige, Eerſte, en Ongeziene,
Die waart en zijt, en eindloos zijt!
Wat ben ik, die in 't ſtof U diene,
Wiens hart zich blakende aan U wijdt?
Wat ben ik, die U durf genaken;
Genaken, Vader, in den geest;
Den kinderlijken zucht durf ſlaken,
En tot U opzien onbevreesd? —
Dat durf dan ik (ik, telg van de aarde)!
U Vader noemen! Vader! Ach,
Onzichtbre daar nooit oog op ſtaarde,
Wat ben ik, dat mijn knie zich voor U buigen mag? —
Mijns Heilands Vader! Jezus Vader,
En bron van al wat leven heeft!
Heil, die U nader treedt en nader,
En heel zijn ziel U overgeeft;
Die waart, en zijt, en eeuwig leeft!

ô Gy die 't zandgrein hebt doen worden,
Den Cherub riept in 't licht voor de ondoorzichtbare orden,
En 't wormtjen dat mijn voet vertreedt
Door de eigenſte Almacht leven deedt;

Digitized by Google

Gy zijt, ô alomvattend Wezen,
ô Eeuwige, eeuwig onvolprezen,
Oneindig groot, als bron van 't licht,
En even eindloos groot in 't stofjen hier beneden;
Oneindig groot, ô God, voor 't vlammend aangezicht
Van de Englen die op 't vuur der zonnebollen treden!
Oneindig zijt Gy in den lichtstraal die mijn oog
Aan d' onafzienbren hemelboog
Langs duizend sterrepaân geleidt naar verre sferen; —
In 't waterdier, dat, hoe verdeeld,
In ieder deel op nieuw herteeld
De grootheid van Uw macht aanbidden doet en eeren; —
In 't vliegjen dat de lucht doorzweeft,
En dat uw zorg gewapend heeft
Met duizendvoudige oogen: —
In 't minste schepsel zijt Gy groot
Dat uit Uw liefdehanden sproot; —
In alles. — Ook in my, aanbidlijk Alvermogen!

Wie ben dan ik, dat ik besta
Het staamlend woord tot U te richten?
Dat ik het oog ten hemel sla?

Ik

Ik U, den Vader aller Lichten,
Met ſiddring van het diepst ontzag
Mijn God, mijn Vader, noemen mag?
ô Ondoorgrondbare Eerſte en Letſte
Van wien nooit ſtervling zich het flaauwſte denkbeeld ſchetſte,
Gy zijt, ons-aller Vader, ja,
Hoe eindloos verr', toch altoos na!
Ons-aller Vader, ſlaat Ge ons gade
In al de volheid van genade.
Onnoemlijke, Eenige en ontzachlijke Oppermacht,
Jehova! Levensbron, en oorſprong aller kracht,
Wien de aardſche Dichterborst geen lof vermag te zingen;
Die Algenoegzaam zijt door aller eeuwen kringen;
Die, ſteeds U-zelv' gelijk, geen aanvang kent noch tijd!
Jehova, God uit God, die alles, alles zijt,
Wiens ademtocht genoegt tot leven en bezieling,
Of, naar Uw wil 't beſtemt, tot brijzling en vernieling!
Die, als Uw adem ze overzweeft,
Miljoenen warelden en zonnen 't aanzijn geeft!
Houdt Gy dien adem in, het licht heeft uitgeſchenen,
En al wat licht zag, is verdwenen!
Dan ſtorten warelden in ſtof

Digitized by Google

En alles gaat voorby als 't bloemtjen in den hof
(Hoe ſchoon het voor ons oog mocht pralen)
By 't gloeien van de middagſtralen.

Met vruchtbaar onuitbluschlijk vuur,
Volvoert de zon haar loop door 't eindloos luchtazuur,
En doet de bloemwarand met Iris kleuren pralen,
En ſtort, by de oogverlokbre kleur,
Een hartverkwikbrer balſemgeur
Dan ooit in marmren koningszalen
Uit Ofirgouden wierookſchalen
Met morgenlandſche weeldepracht
Een' oppervorst werdt toegebracht.
Gelijk de bloem des velds, wier knop de zon ontplooid heeft
En (ras verganklijk ſchoon!) reeds lang in 't ſtof verſtrooid heeft,
En 't wormtjen uit haar ſtof ontſtaan
En in den ſtofklomp weêr vergaan;
Zoo varen eens de zonnen-zelven,
Zoo, aarde, en lucht, en ſtargewelven,
Zoo de eeuwen, voor Uw oog met alles wat beſtaat
Voorby, gelijk de zon met de avondſtond vergaat.
Gy, eenig, zijt, en blijft: voor U is vroeg noch ſpader,

U,

Digitized by Google

U, bron van al wat is, en 's levens eeuwige ader!
Ja, Uw gedachten-zelf, bepaald door lot noch tijd;
Zijn eeuwig, als Gy-zelf volstrekt en eeuwig zijt,
Mijn Vader! aller Vader!

Dan neen! de worm in 't stof reppe in het staamlend lied
Van 's Eeuwigen gedachten niet.
Wat zou de stervling zich vermeten
Van d' Onbegrijpbare iets te weten
Dan dat Hy 't hoogste wezen is,
Omsluierd met geheimenis; —
Dan dat Hy Waarheid is, en Leven,
Voor wien ik met een heilig beven
Het stamelend Hallelujah
Op 't Hem gewijde harpkoord sla?
Beseft de bloem der honinggaarde
Die met één dag heeft uitgeleefd,
't Bestaan der By die om haar zweeft? —
En zal het kroost van stof en aarde,
Wanneer het met zijn zwakke hand
Zijn woning sticht op 't stuivend zand,
Gevoelen, wat zijn nietig pogen

Digitized by Google

Moet wezen in diens bouwheers oogen,
Wiens blik de zonnecirkels mat,
Wiens vinger ze als een waterſpat
Door 't ongenaakbre zwerk verſpreidde,
En warelden van laaien gloed
Heur loop zoo juist voltrekken doet
Als of Hy ze aan de hand geleidde? —
Hoe hoog het Bietje op lichten vlerk
Zich opheffe in het hoogſte zwerk,
Nooit zal het zich tot my verheffen;
Geen zweem van mijn gevoel beſeffen,
Offchoon ons de eigen ſtofklomp torscht,
Één luchtjen ſtroomt door beider borst,
Één zonnewarmte ons beide koeſtert.
En ik, van ſtof geteeld, omfluierd, en gevoedſterd,
Ik, die nog ſchaars ééne enkle treê
Op 's levens ſmallen drempel deê,
Ik, zoude U, Eeuwige, bevatten?
Uw wezen, ondoorgrondbaar God,
Verklaren! uit eens ſtervlings lot
Uw wegen ooit beſefbaar ſchatten! —

Mil-

Digitized by Google

Miljoenen ſchepſels ſpraakt Gy uit,
Als met een enkel woordgeluid!
Het ſtof dat hulſel ſtrekt van 't onverganklijk leven,
Hebt Gy 't beſtaan, ô God, in éénen wenk gegeven.
't Schept alles leven, Levensbron,
Uit U, wiens aanzijn nooit begon;
't Put alles vreugde en levenszoetheid
Uit U, de ſpringaâr aller goedheid!

De ontelbre Geeſten om Uw gloriethroon verſpreid,
Die eindloos zijn als de eeuwigheid,
Gevoelen ſlechts in U; in U beſtaan ze en denken;
En eindloos zult Gy hen met wijsheidsteugen drenken,
Want eeuwig ſtroomt die bron hun uit Uw Wezen toe!
Geen eindig ſterveling beſeft het duiſtre HOE
Van Uw al-eeuwig ZIJN: want immers, Hemelkoning,
Is in de bron des Lichts Uwe ongenaakbre woning!
Gewis, de ſterveling wierd tot ſtof
Wiens oog een enkle lichtſtraal trof
Van Uw ontzachtbren luiſter;
Ja, aarde en hemel zonk by dezen ſtraal in 't duiſter,
En al 't geſchapene, in het niet! —

Wa-

Digitized by Google

Ware, alles wat het leven ziet,
Veréénigd tot één blik, hoe zou het nog vermogen
De bron waar alle licht uit vliet,
Waarvoor het Englendom gefluierd ligt gebogen
By 't driemaal-heilig-juublend lied,
Te aanſchouwen in den Hoogen;
Hoe zou men 't ondoorſtaanlijk licht
Van uw ontzachlijk aangezicht,
ô Heer van dood en leven,
Aanſchouwen zonder ſneven?
En toch mag hier het ſtaamlend wicht
U, (boven al wat is verheven,)
D' aandoenelijken naam, den naam van Vader geven!

Gy zijt mijn Vader, ja, mijn Vader, vroeg en ſpaâd,
Niets is dan 'tgeen in U beſtaat:
Want alles buiten U, is ijdel zinbedriegen,
En wat in' op aarde gadeſlaat
Zijn ſchaduwbeelden die vervliegen.

Ontzettend denkbeeld, dat het zondige Adams kroost
In 't ſtof aanbidden doet, en in zijn val vertroost;

Maar

Digitized by Google

Maar dat zijn ſchuldbeſef ons machtloos maakt te dragen!
ô Vader, wil mijn geest met Uwen byſtand ſchragen!
Verhef me een oogenblik van uit deze aardſche nacht,
Tot U die oorſprong zijt van kracht!
Tot U, ô God, die uit erbarmen
Ons opnaamt in Uw Vaderarmen!
Tot U, die in Uw eengen Zoon
Meêheerſchet op Uw gloriethroon,
Ons uit genade in 't boek van 't leven
Tot kinderen hebt aangeſchreven!

Wat is, (maar naauwlijks waagt mijn mond
Den onuitſpreekbren God, wien, ſints 't heelal beſtond,
Geen lippen waardiglijk aanbaden of bezongen,
Te noemen, van 't beſef van eigen Niet, doordrongen;)
Wat is, Jehova, 't lied van d' aardſchen ſterveling
Die naauwlijks aanzijn kreeg in 's levens engen kring?
Wat is het by het lied der minſten van uwe Engelen
Die 't verſt' van uwen throon hun hallellujahs mengelen
En wachters zijn geſteld aan zee of woeſteny!
Wat is 't onwaardig lied dat ik Uw grootheid wij'?
Wat, by het diep gevoel, hetgeen mijn borst doet gloeien

Als

Digitized by Google

Als ik me een lichtſtraal toe zie vloeien
Uit U, de bron van 't eeuwig licht?
Ó Wen ik na volbrachten plicht
In de avondeenzaamheid mijn blikken tot U richt;
Als heel de wareld om my henen
Van voor mijne oogen is verdwenen;
Hoe onuitſpreeklijk groot, ó God,
Is dan dat hemelsch zielsgenot!
Om niet gevoelt zich 't hart van heet verlangen blaken
Om zoo veel zaligheid herhaald te mogen ſmaken,
Als de aan het ſtof ontrukte ziel
Een oogenblik te beurte viel.
Haar trof gelijk een ſtraal van 't lieflijk zonnegloren
Het oopnend oog des blindgeboren'!
Dan ach, Erbarmer, voor hoe kort!
Te ras wordt ze in de nacht van 't ſtof te rug geſtort!
Alleen nog klinkt haar allerwegen
Als met des donders ſtem de ontzachbre waarheid tegen:
„ GOD, (ſtervling), is geen ijdle ſchal:
„ Hy is des levens bron en oorſprong van 't heelal, —
„ Hy, de onuitſpreeklijke, die was, en wezen zal! "

Wat

Digitized by Google

Wat is dit nietig lied van ras vervlogen klanken
By dat, waarin ik eens zal loven, juichen, danken,
Wanneer ik onverdeeld mijns Scheppers eigen ben
En, door Zijn Geest gedoopt, Hem eenmaal nader ken!
In waarheid, en in geest aanbidden zal, en prijzen! —
Wat, by het lied dat hier nog tot Zijn throon zal rijzen
Als de afgeſmeekte ſtond genaakt
Waarnaar mijn ziel zoo brandend haakt,
Wen de aangebeden Zoon den Vader my zal toonen,
Zijn Heilge Geest in my zal wonen,
En van mijn deel aan Hem, mijn deel aan Hem, getuigt
Wien mensch en Englendom als koning tegenjuicht,
En aller knie zich eens aanbiddend nederbuigt!

Dan, wat is zelfs dat lied, ontvlamd door vuur van boven,
By 't hooger pſalmgezang waarmede ik U zal loven
Als eens dit hulſel valt van mijne onſterflijkheid;
Als de eerſte ſtraal van Uw ontzachbre Majeſteit
Voorby mijn ſcheemrend oog zal ſchieten!
Wat zaligend gevoel zal dan mijn ziel doorvlieten
By 't nooit beſefbre heilgenieten!
O Wat gedachten zullen my

Ont-

Digitized by Google

Ontſtroomen, groote God, in 't zonlicht van Uw aanſchijn;
Als ik, Uw heerlijkheid naby,
Het eerst gevoel ontwaar van meer dan 't aardſche waanzijn! —
Hoe zal by d' eerſten blik van 't Godlijk aangezicht,
By d' eerſten voetſtap op den drempel
Van d' onvergangbren Levenstempel,
My al wat duiſter ſcheen, verwandeld zijn in licht!
Dan zal me één oogenblik dier hemelheldre klaarheid
Meer ſchoon ontſluieren en waarheid,
Dan heel eene Eeuw in 't aardſche dal
Den ſtervling ooit ontdekken zal.

Maar ó, hoe zal mijn lied nog rijzen,
Mijn jubelzang Uw liefde prijzen,
ó Algenadige Opperheer,
Wanneer er eeuwen zijn vervloten,
Dat ik het byzijn in Uw throonlicht heb genoten
Met aller heemlen Geeſtenheir;
Ja, uit Uw aanblik, immermeer,
En denken en gevoelen leer!

Mijn gantsch beſtaan, ó God, ja, zal één lofzang wezen

Als

Digitized by Google

Als Uw bazuin het ſtof doorklinkt!
Als op de Aartsenglen-ſtem de dooden zijn herrezen
En de aarde in wrakken om hen zinkt;
Als 't geen my nog omkleeft van de eigenſchap der aarde
En 't oog nog neevlig hield wen 't op Uw lichtglans ſtaarde,
Voor Uw doorſtralend oog, mijn Jezus, in den gloed
Die de elementen blaakt, op eens verſtuiven moet; —
Ik, gants onſterflijkheid en Licht zal zijn, en Leven,
Door God my uit God-zelv' gegeven; —
Ik meê herrijz'nis zijn, als Hy herrijzenis,
Als Hy het Licht en 't Leven is! —
Als ik, den Zoon gelijk, die nimmer wordt volprezen,
Hem zien zal zoo Hy is, en met Hem één zal wezen,
Gelijk Hy één met U, ô Oorſprong van 't heelal,
Voor eeuwig wezen zal!
Wanneer Hy, 's menschdoms vriend, my voor de ontelbre ſcharen
Uit al de warelden die voor zijn throon vergaâren,
Zal noemen by den naam my reeds voor de eeuwigheid
Door aller Vader toegezeid!
Wanneer mijn aangezicht zal ſtralen met een luiſter
Waarby de vlam die de aarde barnt,
't In gloed verdroppelend geſtarnt',

Digitized by Google

Ja zelfs de nieuwe zon, verdoofd zal zijn en duifter! —
Wanneer, des Heilands throon naby,
Een throon van eeuwig licht voor my
Zal rijzen met den naam my in Gods Rijk gegeven; —
Waar duizenden van zetels ſtaan
In 't licht dat nooit zal ondergaan,
Der Kriſtenſchaar beſtemd, die, erven meê van 't Leven,
Den heilgen ſtrijd der waarheid ſtreed,
Voor God en Heiland martling leed,
En zegepralen mocht in 't ſneven! —
Wanneer er kommer meer noch pijn,
Geen zonde meer of dood zal zijn,
Voleinding alles heeft vervangen! —
Ó Hoe zal dan met lofgezangen,
Met immer vlammend zielsverlangen,
Mijn geest aan 's Eeuwgen aanſchijn hangen!

Met wat gevoel, ó Bron van 't goed...!
Gevoel? — (Wat ijdel woord, voor 't geen het ſchetſen moet!
Wat wezenlooze klank om 't hoogſte heil te noemen,
Waarmede ik voor Gods throon in eeuwigheid zal roemen!)
Met wat gevoel zal 'k daar, ó Oppermajeſteit,

Uw

Digitized by Google

Uw wegen gadeſlaan, hier voor mijn oog zoo duiſtet!
Uw Almacht, Uw Oneindigheid,
Uw Grootheid zien in al haar luiſter!
Uw Liefde aanbidden in het Lied
Dat met den jubeltoon der Englen ſamenvliet!

Dan, hoe ondenkbaar hoog mijn zang zich op zal heffen,
Hoe weinig thands mijn ziel Uw hemel kan beſeffen,
Hoe zeer ik, ſtervling, hier in 't dal van loutre nacht,
Onvatbaar ben voor 't heil dat me in Uw aanſchijn wacht,
Hoe weinig ik 't ook dan zal kennen en genieten
Als, pas van 't ſtoflijk kleed ontdaan,
Ik de Englenvleuglen aan zal ſchleten
En kind zijn in dat nieuw beſtaan;
Toch zal die zang, hoe hoog verheven,
Geen denkbeeld van het lied in meer verheffing geven,
Wanneer ik, onuitſpreekbre God,
In ſteeds volmaakter zielsgenot
Door duizend-duizenden Eoonen
Dat ik Uw throon naby mocht wonen,
Omſchenen van Uw eeuwig licht
Steeds meer ontelbre hemeltrappen

Digitized by Google

Van 't eindloos leven op mocht ſtappen,
Volzalig voor uw aangezicht!
Als ik by duizenden van hemelthroon-gerechten
Waar 's Heilands uitſpraak zal beſlechten,
Met mijn Verlosſer eeuwig één
Ben opgetreên!
Dat loflied, dat ik U, Ontfermer, dan zal wijden
Uit al de volheid van den geest
My toegevloeid uit U, die perk kent noch getijden
Maar ſteeds de zelfde zijt geweest: —
Dat ik, Almachtige, U zal zingen
In 't hallelujah-choor der zaalge Hemelingen,
Uit ieder duringsſtip van 't hemelſche beſtaan
Die meer dan eeuwen is op de aardſche levensbaan!

Als ik van zulk een hoogte, ontzachtbre Hemelkoning,
Waarheen Gy my vergunt uit de aardſche jammerwoning —
Waarheen Gy my beveelt, het oog tot U te ſlaan; —
Als ik van zulk een hoogte in 't zaligſte beſtaan
Te rug zie in één wenk op 't reeds genoten leven,
Tot d' eerſten ademtocht my uit Uw Geest gegeven; —
Te rug zie op de nacht van 't ſtof,

Wan-

Digitized by Google

Wanneer my ſoms in eenzame uren
Een ſtraal van openbaring trof;
Als 'k in Uw Godlijk woord mocht puren,
En, aan een vriendenhand geleid,
Leerde opzien tot den God waar al mijn hoop op beidt;
Ik voor U nederviel als 't purpren zonlicht daalde,
De ſchuchtre veldviool met d' avonddaauwdrop praalde,
't Gebergt' van laaien goudgloed ſtraalde;
Of als ik blijd in U verkwiklijk ademhaalde
Wanneer de maan met ſtillen glans
Haar baan doorzweefde aan 's hemels trans,
En 't veld met zilvren licht bemaalde;
En ik dan met geſchokte en diepgeroerde ziel
Aanbiddend voor U nederviel
En met een weenend oog U danken mocht en eeren,
Ó Schepper van de onmeetbre ſfeeren. —

Als ik dan alles in één wenk
Wat 'k hier beſeffen mocht, erkennen, en genieten,
Op nieuw gevoel, op nieuw herdenk;
Wat lofzang, groote God, zal dan mijn ziel ontvlieten! —
Als, in één oogenblik, wat eenmaal is geweest

Zich zal hernieuwen aan mijn geest,
't Gevoel dat my zoo vaak aan 't Kriſtenſterfbed boeide,
Waarby mijn oog de traan van ſtomme ſmart ontvloeide,
Terwijl de hand eens vriends voor de allerlaatſte maal
Met zegenenden druk en ſprakelooze taal
De mijne hield omklemd; zijn mond, welhaast verſteven,
My vrede tegenloeg by 't affcheid uit het leven!

Als ik op nieuw, en zonneklaar,
Het zaligend gevoel ontwaar
Waarmede ik hier voor 't kerkaltaar
By de opgetogen broederſchaar
In 't diep beſef van Uw nabyheid
Met onuitſpreekbre hemelblijheid
De dood mocht vieren van uw Zoon; —
Dien Zoon, onzichtbaar in ons midden,
Met ſtille tranen mocht aanbidden,
En dankend knielen voor Uw throon! —

Als al het overwonnen lijden,
Het aardſche zonde- en lustbeſtrijden,
De zegepraal by graf en dood, —

Mijn

Digitized by Google

Mijn naadren tot des hemels drempel, —
De welkomgroet in 's Eeuwgen Tempel
Die 's Heilands ſterven ons ontſloot,
En, ach, het blijde wedervinden
Van dierbaar kroost, en teedre vrinden
My in den dood vooruitgetreên,
Op nieuw my voor den geest zal rijzen;
Hoe zal mijn lied dan de Almacht prijzen!
Haar grootheid dan zijn aangebeên!

Als al 't gevoel op nieuw mijn ziel weêr zal ontgloeien,
Dat de eerſte toeblik van d' Oneindige in my wrocht;
De zaligheid my weêr doorvloeien
Waarin ik Hem aanbidden mocht,
Wanneer het levenslicht Zijn wezen my verklaarde,
Zijn kracht, zijn luiſter me openbaarde; —
En mijn behouden ziel op nieuw genieten zal
Wat zy genieten mocht by 't eerst bazuingeſchal,
Toen d' Opperrechter van 't heelal
Het lied van zegepraal door de Englen werd gezongen,
En op dien grooten gloriedag
Die Jezus Rijk voleindigd zag,

Digitized by Google

En juublend werd begroet door aller Englen tongen! —
Als de indruk zich vernieuwt van aller zaalgen groet,
My voor des Hoogſten throon ontmoet;
Van Godgezanten en Profeeten
Die me in hun midden welkom heetten;
Van Cherubim en Seraſijn; —
Als elke ontwikkling van Uw zijn,
Oneindig God, — als al het duiſter
Van Uw omſluierd raadsbeſluit
Zich langs hoe meer onthult in d' onbeſefbren luiſter
Die uit het licht des Levens ſpruit,
En waarvan ik, ô bron van 't leven,
Door aller eeuwen loop aan U den dank mocht geven! —

Als ik dat alles zonneklaar
Op nieuw gevoel, op nieuw ontwaar,
Wat loflied zal dat zijn, Uw grootheid aangeheven!

In één zulk oogenblik dring ik hoe langs hoe meer
Uw Wezen in, ô Opperheer!
'k Zal in zulk oogenblik nog eindloos meer genieten
Dan my in eeuwen tijds daar boven toe mocht vlieten!

Wat

Wat dank, wat lofgezang, wat hallellied, mijn God,
Zal vloeien uit dat heilgenot! —
Slechts één gevoel, slechts één gedachte
Maar lof die toch naar plicht Uw grootheid niet verbreidt,
Lof, die ik kinderstaamlen achte
By 't lied van later perk der zalige eeuwigheid,
Dat ik na d' afloop van Eoonen
Zal zingen voor den throon der thronen!

Dan ach, hoe hoog die toon ook zij,
Wat zal hy by de melody,
Wat by de zuivrer harmony,
Wat by den lofzang zijn der hemelsche Choralen
Die 't driemaal-heilig door alle eeuwigheid herhalen?
Wat, by 't vereenigd hallellied
Dat al wat was en is, U biedt?
Wat, by het hooger Choor uit nog verheevner kringen
Van Geesten die het naast Uw glorieftoel omringen,
Voortrollende en vermengd met aller sfeeren lof,
Van uit het hoogst der hoogste hemelen
Door al die warelden die boven 't luchtruim wemelen,
Tot op den zuigling in dit stof, —

Digitized by Google

Tot op 't ontelbaar heir dat in de ſtroomen ſpartelt,
Of tiert op 't duizendvoud geäderd zomerblad
Met levend hemelvocht beſpat,
Waarmede 't vluchtig windtjen dartelt; —
Tot op het onnaſpeurlijk heir
Dat elke zandkorn aan het meir
Bevolkt met wezens, aan onze oogen
Door de almacht van Gods hand onttogen? —
En toch, wat is dat alles ſaam
Tot lofverbreiding van Uw naam?
Wat is het, Eeuwige onvolprezen,
Wat is het by Uw eindloos Wezen?
Wat is het hoogſte lied of 't best,
By U die Eerst zijt, Eerst, en Lest!

Zal ooit, na millioenen jaren,
Zal ooit, in 't diepst der eeuwigheid,
Van die het dichtst Uw throon omwaren,
Zal Engel, Throon of Macht, die op Uw wenken beidt,
U naar waardy een lofzang zingen,
Of in Uw eindloos Wezen dringen,
Wanneer er onder mijnen voet

Meer

Digitized by Google

Meer zonnen zijn tot asch verstoven,
Meer sterren zijn vergaan in gloed,
Dan ooit een hemelgeest daar boven
Eonen eeuwen heeft begroet?

Jehova, die 't voorheên, het heden, en het morgen,
Met heel de toekomst in één enkel punt omvat;
Die 't grenzenloos heelal met wat het houdt verborgen
In éénen enklen oplag mat;
Voor wien geheel een eeuwig leven
Nog niet één oogenblik van aardsche schepsten is!
Wie, wie vermocht U eer te geven?
Wie leest in Uw geheimenis?
Neen, onuitputbre bron des Levens,
Neen, God van Liefde en Wijsheid tevens,
Jehova! aller Schepper! — neen,
Nooit wordt Ge, U waardig aangebeên.

Waar ben ik! zinke ik machtloos neder
By 't denkbeeld dat mijn ziel hier treft? —
Neen, hemelgloed ontvlamt my weder
In de aandrift die my 't hart verheft.

Digitized by Google

ô Namenlooze, en Ongeziene,
Wien ik in 't ſtof aanbidde en diene
In de onmacht van mijn nietigheid!
Gy, wien ik niet vermag te ontwaren,
Maar, als in blindheid, aan blijf ſtaren
By 't licht dat my Uw woord verſpreidt!
Gy, Onbegrijpbre, zijt reeds heden
Daar ik, nog peilloos diep beneden
Den minſte die op U het oog richt, voor U ſta,
Nog verr' ben van die uitgeleefden
Die 't ſtoflijk hulſel reeds ontzweefden
En ſtierven op Uw heilgenâ;
Nog op den ſtofklomp adem hale;
Nog in 't bedrieglijk duiſter dwale; —
Gy zijt, ô Oppermajeſteit,
('k Herdenk het met een heilig beven)
De zelfde wien mijn lied in 't verst der eeuwigheid
Dan nog geen hulde of lof naar eisch vermag te geven.
Gy, die mijn ſidd'rend ſtaamlen duldt,
Aan wien ik me in dit ſtof ten offer toe mag wijden,
Zijt thands reeds die Gy wezen zult
Na myriaden eeuwgetijden.

Hier,

Digitized by Google

Hier, op dit plekjen aard waarop mijn knie zich drukt,
Mijn gloeiend voorhoofd nederbukt,
Dat eenmaal tegen my, ô Schepper, zal getuigen,
Indien ik ooit vergeten mocht
Hoe groot de Almachtige is die me uit den ſtofklomp wrocht;
Of zoo mijn yver ooit verkoel',
Of ik met minder zielsgevoel
Mijn kniën voor Uw throon zal buigen;
Hier, Algenoegzaam God en eeuwige Opperheer,
Hier waar ik U in hoop ſlechts nader,
Ziet Gy ontfermend op my neêr
Wen ik U aanroepe als mijn Vader! —
Mijn Vader! — ja, ik ben Uw kind,
Uit U ontſtaan, uit U herboren,
En in den Zoon dien Gy bemint
Zal ik U eeuwig toebehooren!
Ach, zoo vertrouwlijk mocht geen zoon
Ooit tot zijn aardſchen Vader ſpreken,
Als ik mag naadren tot Uw throon;
Als ik op Uw erbarmen reken'!
Gy mint me, als ware ik ſlechts alleen,

Als

Digitized by Google

Als waren eenig mijn belangen
Het voorwerp van Uw tederheên,
Dat alles van Uw hand, en 't eenig, had te ontfangen.
Gy onuitſpreekbre God, wiens glanzend aangezicht
De hemelen vervult, ſchiept me erfgenaam van 't Licht,
Schiept me erfgenaam van 't eeuwig Leven!
Mocht ik U heel my-zelf ten tempel overgeven!
Mocht ik my-zelven niets, Gy me alles zijn, ô God! —
Verhef U, mijn geloof, en wankel niet. Dat lot,
Dat overzalig lot bereiddet Gy me, ô Vader
Wien ik door mijn Verlosſer nader.
Gy immers waart in Hem, toen Hy deze aard betrad,
In al de volheid van Uw Wezen!
'k Aanbidde U, en geloof wat nooit mijn geest bevat,
Wat nimmer loflied heeft volprezen.
God daalde in 't Wichtjen op deze aard,
Wien, uit Mariaas ſchoot gebaard,
De Koningen der Morgenlanden
Hun wiercok boôn in Bethlems wanden. —
Ja, God was in den Zuigeling
Waar 't oog van Simeon met hemellust aan hing,
Toen hy Hem op den arm ontfing

En

Digitized by Google

En in zijn ziel aanbad, van 't hoogst gevoel doordrongen: —
In 't Knaapjen, wien in Salems tempelmuur,
Ontgloeid van aldoorblakend vuur,
De Leeraars aan de lippen hongen: —
Was in den Jongeling wiens jeugd
Het voorbeeld gaf van hemeldeugd: —
Was in den Man die niet verſmaadde
Het zegelmerk van Gods genade
Te ontfangen van een zoon der aard: —
Hy, door God-zelf Zijn Zoon verklaard! —
Was in den teedren vriend der menſchen,
Die weldoend rondging door heel 't land,
Den lijder voorkwam in zijn wenſchen,
En zegen ſtortte uit volle hand,
De doôn te rug riep in het leven,
De duivelen heeft uitgedreven,
En op zijn enklen wenk deed beven: —
In Hem, die blonk op Thabors trans
Met ſchittring van der Godheid glans; —
Die rijkdom en genot ontbeerde;
Die zelf, Beheerſcher van 't heelal,
Aan 't nog te trotſche jongrental

De

Digitized by Google

De voeten wiesch en oodmoed leerde; —
In Hem, wien in Gethſemané
De ſchuld des menschdoms weenen deê,
Wien 't tranenvocht in bloed, het zweet in bloed verkeerde: —
In Hem, die, tot de ziel bedroefd,
De troost van boven heeft behoefd,
Hem door Gods Engel toegezonden: —
In Hem, wien ſpot en ſmaad en hoon
Doorvlijmden by de doornenkroon: —
In Hem, die opgeſcheurd van wonden,
Aan 't ſchandlijk kruishout hing ten toon;
Doorpriemd, genageld, en gebonden,
Voor ons, voor onze last van zonden! —
In Hem, die aan dat vloekhout ſtierf
En 't eeuwig leven ons verwierf;
Die, op den derden dag herrezen,
De Heer is aller heerlijkheid,
Wien 't gantsch heelal als Rechter beidt,
In Hem was God, en is, en zal Hy eeuwig wezen!

ô Gy die alles ſchiept, die aller lot beſtiert,
God, die aan ons op aarde in Jezus zichtbaar wierdt,

Gy

Digitized by Google

Gy zijt ook hier, waar ik in de onmacht van mijn pogen,
Het aangezicht in 't ſtof aanbiddend neêrgebogen,
In 't overſtelpt gevoel verſtommende bezwijk!
En, onuitſpreekbaar liefdeblijk!
Ik mag, ô Heil- en Levensader,
Ik mag U, ô mijns Hellands Vader,
Mijn Vader noemen hier in 't ſtof!
Mijn Vader ook in 't eeuwig leven,
U zij de dank, de roem, de lof
In tijd en eeuwigheid gegeven!

Vrij gevolgd naar
LAVATERS *Hoogduitsch.*

Digitized by Google

DE KANANEESCHE VROUW.

Gy, droeve, die zoo roerend fnikt,
Wier oog zoo angftig om zich blikt,
Zoo zoekend uitziet vol verlangen,
En by het uitgeput gelaat,
De knaging van een fmart verraadt
Thands door de ftille hoop vervangen:

Wie zijt gy? — en wat zoekt uw hart? —
Gewis, eene uitkomst in de fmart,
By Hem die nimmer troost ontzeide?
Ja! kom, van 't hecht geloof bezield:
Nooit ftervling heeft vergeefs geknield,
Die redding van Zijn wenk verbeidde.

Ge-

Digitized by Google

Gelukkige, die komt tot Hem!
Zijn oor is voor des klagers ſtem,
Zijn hart voor 's lijders zuchten open.
Ja, bied u de aard geen redding meer,
Werp, werp u aan Zijn voeten neêr:
Daar mag uw ziel verzekerd hopen! —

Wat ſtraal van licht gaat in haar op!
Hoe ſtijgt Geloof en Hoop ten top
By d' invloed van Gods heilgenade!
Hy komt; Hy nadert in 't verſchiet,
Tot wien haar hart om redding vliedt;
Die nooit eens zondaars beê verſmadde.

Hy komt, die in het dorre zand
Een ſchare ſpijzigde uit zijn hand,
Wier nooddruft en gemis Hem griefde!
Hy komt, die 't dochtertje uit de dood
De hand tot wederopſtaan bood,
En 't weêrgaf aan eens vaders liefde! —

Digitized by Google

Hy komt! niets bluscht haar hoop of moed.
Zy, teelt van 't Kananeesche bloed,
Genaakt Hem toch met vast vertrouwen;
Hy zal, des is heur ziel gewis,
Geen moederlijke droefenis
Met onmeêdoogend oog aanschouwen. —

Zoo kan, zoo mocht zy hopen! Ja;
Zy smeekte dat van Zijn genâ,
Waar hy om neêrdaalde in ons midden!
Geen aardsch bezit is 't, dat zy wacht,
Maar redding van des Satans macht;
Daar had Hy-zelf om leeren bidden!

Hy komt. De stofwolk rijst van verr'!
Geen dagverkondende uchtendster
Ging ooit in Parans woeste zanden
Den zwerver zoo verkwikkend op; —
Nooit was hem koelende avonddrop
Zoo lavend na het zonnebranden. —

Het

Digitized by Google

Het ſtof verſtuift door 't ruim der lucht.
Hy nadert, daar heur ziel naar zucht,
En 't is of heel de Hemel nadert!
't Is zegen, vrede, die hy brengt
En heel der ſchaar van lijders ſchenkt,
Die biddend om hem ſamengadert.

Zy ſtreeft het luid gewoel vooruit:
„ Ontferm U mijner en mijn Spruit!
„ Gy Zoon van David, hoor mijn ſmeeken!
„ Mijn telg is in des Sätans macht,
„ Red die op Uw erbarming wacht,
„ En wil de boei der Hel verbreken!

„ Erbarm U mijner, Davids Zoon!"
Dus roept ze, op immer luider toon;
Dan ach, geen andwoord op haar klachten!
Die mond die enkel zegen ſpreekt,
Bevestigt niet het geen zy ſmeekt,
En laat haar naar vertroosting ſmachten.

Digitized by Google

Zijn Jongren zien haar wreevlig aan,
En bidden: „Doe haar van U gaan." —
Één oogwenk ſiddert haar het harte!
Maar neen: zy weet tot wien zy vliedt!
Dat zal de goede Meeſter niet, —
Haar niet verſtooten in haar ſmarte.

Geen duiſtre blik van Jezus ſtoet
Ontneemt haar d' onbezweken moed;
Ja zelfs het woord van 's Heilands lippen,
Zoo ſchijnbaar voor haar beden doof,
Bevestigt ſlechts haar hecht geloof
Dat vast ſtaat als de ſteenrotsklippen.

Wat, of Hy naar het Godsbeſtel,
't Verſtrooide Huis van Israël
Beſtemd is tot zijn ſtaf te gaderen?
Hy immers, nooit het weldoen moê,
Spreekt ieder lijder zegen toe,
En red wie met vertrouwen naderen.

't Was

Digitized by Google

't Was haar niet slechts de Godsprofeèt,
By wien zy toevlucht zocht in 't leed;
't Was Davids Zoon, de lang voorspelde.
Het was de Heiland van 't heelal,
Die redden kan, en redden zal,
In wien zy al haar uitzicht stelde.

Tot wien, wien anders, zal zy vlien
Dan Hem, die aan de dood gebiên,
Voor 's afgronds woede kan beschermen?
Aanbiddend stort zy voor Hem neêr,
En roept vertrouwend: Help my, Heer!
ô Zoon van David, toon erbarmen!

Wat antwoord klinkt haar uit dien mond
Die immer liefde aan recht verbond?
Zal nog de hoop haar niet verlaten?
ô Neen; het allerminste deel
Van 's Heilands weldaân is haar veel,
En zal haar kind tot redding baten.

Digitized by Google

Zy vergt de kostbre ſpijzen niet,
Maar 't kruimeltje dat overſchiet
En 't hunkrend hondeke ten deel is.
Haar nederig gemoed verklaart
Zich, zelfs dat overſchot onwaard,
Dat haar, de zondige, nog veel is.

Gewis, mijn kind, gy waart gered,
Dus denkt ze, indien op mijn gebed
Een kruimeltje my toe mocht vallen!
En Hy, die heel haar hart doorziet,
Beſchaamt heur needrig hopen niet,
Maar kroont het voor het oog van allen.

Zijn lippen ſpreken 't Godswoord uit,
Hy rooft des Satans macht zijn buit,
En 's moeders weedom wordt vervangen
Door tranen die de aanbidding ſchreit,
En 't blijd gejuich der dankbaarheid
Dat oprijst in haar Lofgezangen!

GODS

Digitized by Google

GODS ALWETENDHEID.

Uw oog, ô God, is niets verholen,
Gy geeft op onze wegen acht,
Vergeefs houdt de ondeugd zich verſchôlen,
En ſteunt op duiſternis en nacht.

Gy leest Uw kindren in de zielen,
En teekent elke misdaad aan;
Straks volgt de ſtraf hun op de hielen
Die veilig wanen voort te gaan.

Geen ondeugd wordt er ooit bedreven,
Geen zondig woord ontglipt den mond,
Dat niet door U wordt aangeſchreven,
Daar Gy Uw ſtraf niet aan verbondt.

Digitized by Google

Een-, eenmaal zult Gy 't openbaren
Wat hier den Zondaar dacht bedekt,
Als Gy de heilgen zult vergaâren
Door Jezus roepſtem opgewekt.

Ontbloot ge ook dan mijn zondevlekken
Voor 't oog van heel Uw Englenſtoet,
Dan zullen bergen my niet dekken;
Dan baat geen wroegings tranenvloed!

Ik ſtort my voor Uw throon, ô Vader!
En durf het oog niet op U ſlaan;
Breng Gy me in Jezus tot U nader,
En neem my in ontferming aan!

Laat, laat des Heilands ſmartlijk lijden
Voor my niet vruchtloos zijn geweest;
Maar wil my om Zijn bloed bevrijden,
En leiden door Uw Heilgen Geest!

Het

Digitized by Google

Het bloed zij niet vergeefs gedropen
Dat Jezus voor mijn ſchuld vergoot,
Maar ſtell' den Hemel voor my open,
En leve ik door mijns Heilands dood!

ô Werk in my door Uw genade!
Niets kan ik door mijn zwakke kracht.
Stort Gy my afkeer in van 't kwade,
En hou op al mijn daden wacht!

Doe my U boven al beminnen,
Om Jezus wil, en naar Zijn leer
De neiging tot het kwaad verwinnen;
En, leve en ſterve ik U ter eer!

Digitized by Google

OP HET EEUWIGE LEVEN.

Onſterflijkheid, die 't lijdend Kristenhart
De zoetſte hoop en ſterkte ſchenkt in ſmart,
Hoe lieflijk ſtreelt uw denkbeeld onze zielen!
Gy beurt ons op tot Hem aan wien we ontvielen.
Thands heeft de dood ons niets verſchriklijks meer!
Zy geeft ons ſtof aan zijnen oorſprong weêr,
De ziel houdt ſtand; zy, onverderflijk wezen,
Heeft geen vergaan in 't ſomber graf te vreezen.

Ik zie aan 't eind van 's levens droeven loop
Een andren ſtand waarop ik lijdzaam hoop;
Een blijder oord, waar 'k uit dit waereldduiſter
In 't licht zal treên by d' oorſprong van zijn luiſter,
Hier, waar de hoop op 't waar genoegen liegt,
En de ijdelheid met valſchen ſchijn bedriegt,
Hier vind ik niets dat me aan 't beſtaan kan binden;
Ginds zal ik 't hoogst der heilgenieting vinden.

Op

Digitized by Google

Op 't gindsch geſtarnt', die warelden van licht,
Daar zal ik eens van aan- tot aangezicht
Den oorſprong zien, die alles riep in 't leven:
Daar, op de wiek der Englen om Hem zweven,
En mengen aan der zaalgen harpentoon,
Tot 's Heilands eer weêrgalmende om zijn throon,
Mijn zwakke ſtem in Hallelujahklanken,
Om in hun koor aanbiddend meê te danken!

Daar geeft Gy me eens en Kroost en Egâ weêr;
Daar breekt de dood geen liefdeſnoeren meer.
Wat heil! geen dood, geen graf, zal ze immer ſlaken;
Waar ik U eens verheerlijkt zal genaken!
ô Zoete hoop, die 't ſtervenswee verzacht,
Wees gy mijn ſteun, en ſchenk mijn zwakheid kracht!
Genadig God! ik buig me aanbiddend neder;
Wie 't ſterven ſcheidt, geeſt Gy me onſterflijk weder.

Naar een Franſche
Cantique.

HER-

Digitized by Google

HERINNERING

AAN DEN

DOOP

ONZER ISRAËLITISCHE VRIENDEN.

Op den 20 October 1822.

Stille tranen van aanbidding, die in 't overſtelpt gevoel
My, de onwaardige, gebogen voor des Hoogſten Glorieſtoel,
Zalvend zijn als balſemdroppen uit de Gileadſche vrucht;
Stille tranen van aanbidding, ſtroomt, en geeft my 't harte lucht!
Arm is alle taal aan woorden, in de diepe zielenvreugd:
Want, hoe zullen klanken 't uiten, hoe zich 't hart in God verheugt?
Neen, my mag haar bron niet baten, en ik ſta er dorſtend by;
Want geen woorden kunnen ſchetſen wat de vreugd des hemels zij.
Hoe, hoe zal het loflied rijzen uit des ſtervlings zwakken toon?
Hoe, het ſtof der aard genaken tot des Ongenaakbren throon?
Maar het kindeke in zijn eenvoud, dat niet meer dan ſtaamlen kon,
Werd niet liefdloos afgewezen, naadrend tot de Levensbron; —

Maar

Digitized by Google

Maar het kindeke in zijn eenvoud werd gedoogd aan 's Heilands voet,
En zijn lisplend lofverbreiden klinkt den Hemelkooren zoet.
Laat dan 't ſtaamlend kind U naadren, ô mijn Heiland en mijn Heer!
Zie ontfermend, zie meêdoogend, op mijn ſmartlijke onmacht neêr!
Gy, die uit den mond des zuiglings U het loflied hebt bereid,
Wil genadig op my afzien in mijn diepe onwaardigheid!
Wil den danktoon niet verſmaden, dien U 't needrig harte biedt
Dat Ge een voorſmaak van Uw Hemel op deze aarde ſmaken liet!

Zoo bevoorrecht, zoo verwaardigd met dit blijk van Uw genâ,
Hoe beſchamen my de blikken die ik in my-zelve ſla!
Hoe, hoe durf ik tot U naadren, daar my ieder uur verwijt
Dat Gy my by elken hartklop, alles niet in alles zijt!
Ik bevoorrechte, ik verwaardigde, in den nooitvergeetbren dag
Die het woord van Uw beloftnis aan Uw kroost bevestigd zag,
Mocht het blijde feest getuigen, dat met aller Englen groet
Werd verwelkomd en gezegend by de bron van 't Hoogſte goed!
Neen, geen worm der nietige aarde was dat hemelsch ſchouwſpel waard,
Maar 't verheerlijkt beeld des Scheppers, om Zijn voetſchabel vergaârd.
En Gy, Vader, zoo lankmoedig met Uw zwak en zondig kroost,
Deedt my deze weldaad ſmaken, zoo vol zegen, zoo vol troost!
Ja, ik mocht getuige wezen van de waarheid van Uw woord;
Waarheid, die nog ſtand zal houden als deze aarde in aſchen gloort!

Waar-

Digitized by Google

Waarheid, die door 't diepe duister, saamgeheveld om ons hoofd,
Reeds de heldre toekomst opent, die de middag ons belooft!
Waarheid, die de onfeilbre Godspraak aan 't Aartsvaderlijk geslacht
Tot berusting, tot vertroosting in den dag des kommers, bracht!

Dierbaar Drietal, dat mijne oogen in Gods tempel zag geknield,
Met den Geest van Licht en Waarheid, met den Geest uit God, bezield!
Gy, wier blikken, vol van hemel, naar des Heilands throon gericht,
Met reikhalzend zielsverlangen naar HEM, bron van 't eeuwig Licht,
De onmiskenbre vlam ontvonkte van een ziel, voor HEM ontgloeid,
Wiens geheiligd bloed voor allen by het kruis is neêrgevloeid,
Met de glans van Gods genade spiegelend op Uw gelaat,
Scheent Gy my een drietal Engten in het stralend lichtgewaad;
Scheent Gy my niet meer aan de aarde, aan het stof niet meer, verwant;
Maar in hooger kring te zweven naar des Kristens Vaderland.
ô Hoe volgde ik U van verre, aan my-zelv geheel ontvoerd!
U, met d' eigen band in Jezus, eeuwig met my saamgesnoerd!
Hoe verdween my de ijdle wareld als een stofwolk in 't verschiet,
By de kracht van Gods genade, die Zijn gunst me aanschouwen liet!
Zalig, riep mijn ziel in zuchten voor het oog der Almacht uit,
Zalig, wien zich zoo de hemel, zoo des Heilands arm ontsluit!
Zalig, ja, wien 't waar' gegeven, in dit heilrijk oogenblik
De oogen voor het licht te sluiten in den jongsten stervenssnik!

Ja,

Digitized by Google

Ja, welzalig mocht hy heeten, die na 't zuivrend doopselvocht,
Van zijn zonden afgewasschen, in Gods Vrede ontslapen mocht!
Die van uit dees Tempelmuren d' eeuw'gen Tempel binnentrad,
En, naar geen bedorven wareld weer te rug te keeren had!
Zalig, ja, maar eindloos meerder, wien de Heiland waardig vindt
Het verbond, met Hem gesloten door het weerherboren kind,
Aan heel de aarde te doen staven, 's afgronds vijandschap ten trots!
O Dit voorrecht zij het Uwe, dierbare uitverkoornen Gods!
Sta, Gy tweetal Israels zonen, sta Gy moedig in den strijd;
Zij uw leven, zij uw sterven uw' Verlosser toegewijd:
Heb gy alles veil op aarde voor des Heilands naam en eer!
Zegt het iets, voor Hem te sterven, Hem te leven zegt nog meer.
Hem te leven — in een wareld, die Zijn kruis veracht en bloed,
En Zijn heilgenâ durft smaden in den dolsten overmoed.
En Gy, Israels dierbre dochter, thands mijn Zuster! Zuster? Ja,
Dierbre Zuster in den Heiland door Zijn reddende Genâ!
Teerder dan door bloedverbindtnis, is mijn hart aan U gehecht;
Die my in het hart mocht lezen, zou gevoelen wat dit zegt.
Wel u, dat geen ijdle wareld u de ziel in strikken ving,
Maar het goede deel de keus was, daar geheel uw hart aan hing!
Wel u, dat ge u begenadigd, aan de zij van dien gy mint,
Van het donker pad der dwaling op den weg des levens vindt!
Gy ook wist het, Gy gevoeldet, welk een strijd u wachten zou;

Maar, wie ſtreed ooit voor zijn Heiland, die met Hem niet overwon?
Stille Godsvrucht, Kristenplichten, Hoop, Geloof, en Liefde, en Trouw,
Waar de plicht ooit roept tot ſtrijden, zijn de wapens van een vrouw;
ô Met die zult ge overwinnen, en beſchamen wie het waagt
't Heilgeloof der uitverkoornе die het merk van Jezus draagt,
Naar de wijsheid dezer dagen die den Kristen dwaasheid is,
Aan te randen met verſmading, tot des Hemels ergernis.
Of — zoo hooger nood mocht rijzen, waakt de God die ſterkte geeft!
't Leven offren is geen ſterven, als men in zijn Heiland leeft.
Bidden wy ſlechts, door Genade pal te ſtaan by wat geſchied':
Kracht en moed zijn uit den hoogen; in den zwakken ſtervling niet.

Dierbare afkomst des Getrouwen die in blijde hoop ontſliep,
En dien de Almacht-zelv tot ſtaving van zijn hecht vertrouwen riep;
Ja, gewaardigde te toetſen door de hoogſte Vaderſmart,
En gereed vond op Heur wenken, met een onderworpen hart
't Eenigst pand van zijn belofte, waar zijn hoop te niet meê ging,
Hem ten offer toe te wijden van wiens goedheid hy 't ontfing!
ô Hoe ziet hy op U neder, U, het kroost hem weder waard,
Thands door Gods Genâbedeeling tot het overſchot vergaârd
Dat zich Jezus heeft geeigend by de lammren van Zijn ſtal!
ô Hoe heet zijn Lied U welkom in het Englenvreugdgeſchal!
ô Hoe mengt hy thands zijn beden met uw beden onder een

Voor

Digitized by Google

Voor zijne afgedwaalde telgen die nog op den doolweg treên!
Dankend, dat de goede Herder, die Zijn leven heeft gesteld
Voor de wijdverspreide kudde die Hy tot de zijnen telt,
Met het overschot in Israel, u, door Zijn genadekracht
Langs Zijn duistre wonderwegen op den weg des levens bracht!

ô Geliefden! wie hy zijn moog die zich onbedacht vermeet
D' ondoordringbren raad te gissen dien alleen de Hoogste weet,
My spreekt slechts één stem in 't harte, door Geloof gewekt en Hoop,
En me in 't oogenblik bevestigd van uw zaalgen Kristendoop.
Ja, de beden stegen opwaarts en zy zijn verhoord by God!
Hy, die 't hart als wasch kan kneeden, en bestuurder is van 't Lot,
Hy, Hy zal zijn Geest gebieden over velen die gy mint,
En den sluier eenmaal heffen die het kortziend oog verblindt.
Zien wy, in die hoop bemoedigd, blijd de toekomst in 't gemoet!
Toeven wy, met stil vertrouwen, biddende aan des Heilands voet!
Jezus kent Zijne uitverkoornen en Zijn Liefde is onbepaald;
Ja, Hy zal U de Uwen schenken daar zijn bloed voor heeft betaald.
Durv' de dwaas, die steeds veroordeelt naar bedriegelijken schijn,
Vonnis over broedren vellen die, als Hy, Gods kindren zijn,
Als waar niet de gaaf des Geestes werking van een enklen wenk,
Als of hy noch iets kon derven, wien zijn God genade schenk'!
Wierd niet die ter elfde stonde tot den arbeid was genood,
Even

Digitized by Google

Even zoo als hy vergolden, die van 't vroegſte morgenrood
In des Heeren wijngaard zwoegend, heel de middaghitte droeg?
Geen verdienſten mogen baten, maar Genade is elk genoeg!
Ja, Genade, vrij geſchonken aan d' afhanklijke in het ſlijk;
Deze maakt ook d' armſten zondaar met het bloed van Jezus ſlijk;
Deze alleen kan toegang geven, waar geen toegang voor ons bleef
Sints de ſchuld der eerstgeſchaapnen hen uit Edens hemel dreef;
Niet den Kristen werd zy eenig als Gods gunstling aangeboôn;
Niet voor enklen vloot de bloedſtroom van Zijn ééngeboren Zoon!
En Gy lievlingsvolk des Heeren, uit wier bloed Hy 't ſtofkleed nam;
Telgen van den Vriend Jehovaas, waar Hy-zelf by nederkwam;
Nederkwam met die beloftnis waar 't heelal in werd behoed;
Gy, gy zoudt...? Neen, ook uw ſchulden zijn door 's Heilands dood geboet.
Ja, gy zult, gy zult verlost zijn; want de God die 't leven is,
Wil de dood niet, maar het leven, leven en behoudenis!
Hy, die Israel heeft gezegend, blijft in eeuwigheid zijn God,
Schoon 't beſtemd zij, dat zijne afkomst omzwerft in eens ballings lot,
Dat zy 't loon der wederſtreving en des afvals boetſmart lijdt!
Is den Vader 't kind niet dierbaar dat zijn liefdezorg kastijdt?
Zien wy ſlechts naar Moabs velden; ſchoon ook Israel God vergeet,
't Mocht aan Balak niet gelukken dat hy 't daar vervloeken deed!

Heil'ge Godſpraak uit den hoogen, uw vervulling, ja, ſpoedt aan!

Hei-

Digitized by Google

Heiland! ja, Uw kerk op aarde zien wy 's afgronds macht weêrstaan,
Heerlijk zal zy zegevieren op des Satans woede en list.
Ja, Gy zult de kracht gebieden die des Boozen strijd beslist.
't Licht der Waarheid is aan 't klimmen; want de heldre morgenster,
Al ons uitzicht, ons verlangen, blinkt ons schittrend toe van verr'.
Ga zy op voor aller oogen, straal zy door tot aller ziel,
Dat heel de aarde, in één verbintnis, voor den naam van Jezus kniel!
Dank en Lof zij God gezongen, die het overstoersd gezicht
Als van lieverlede ontsluiert voor Zijn onvergankelijk Licht!
Dank en Lof zij God gezongen voor de gift van zijn Gena,
Dat Hy 't Wicht in Bethlems krobbe, dat Hy 't Lam op Golgotha,
Dat Hy d' uit den dood verreezne Jood en Heiden kennen doet,
En erkennen voor den Heiland die hen weêrkocht met Zijn bloed!
Lof en Dank zij God gezongen, dierbaar drietal, dat ook Gy
Tot het overschot behoorde, naar het woord der Profecy! —
Dat de Heiland, dien we aanbidden, ook uw God en Heiland is! —
Dat wy met u mochten danken in die zielsverbintenis! —
Ach, wat zeggen Vriendschaps banden, hoe belangloos ook en dicht,
Als de grond van haar verbonden in het vlottende aardsche ligt!
Ja, wat zeggen Vriendschaps banden waar het echt Geloof niet bindt,
Waar de broeder niet zijn broeder met de Hoop in Jezus mint!
Wel ons, dat het uur van scheiding niets vermag op dezen knoop!
Wy, die één zijn in verwachting, één in uitzicht, één in hoop,

Leggen met het vlotte leven dien vereeningsband niet af;
Lang of korter reisgenooten op den pelgrimsweg naar 't graf,
Zullen we eeuwig broeders blijven, eeuwig zusters in den Heer?

Ja, ik stort my in aanbidding, ALMACHT, aan Uw voeten neêr;
Door het diep besef verpletterd van onwaardigheid en schuld,
Maar bemoedigd, dat Ge, ô Heiland, d' eisch des Rechters hebt vervuld;
Maar bemoedigd, dat Ge ook immer, en, naar elk Genâ behoeft,
Voor den zondige zult pleiten wien zijn diepe schuld bedroeft.
Ja bemoedigd, dat Ge aan 't kruishout voor Uw woeste beulen badt;
Voor weêrspannige verblinden ook erbarming over hadt; —
Dat Gy wien we als Rechter beiden, onze Middelaar zijt by God;
Onze broeder waart op aarde, deelgenoot in 't sterflijk lot; —
Dat Gy met bedrukten weendet, droeven troost hebt toegezeid,
En den moorder, tot U keerend, toegang tot Uw heerlijkheid!
Wat zou dan de ziel nog boeien aan het ijdle hier beneên?
Wat den Kristen doen bezwijken onder 's levens tegenheên?
Wat zal dien de wareld wezen, die zijn ziel behouden mocht;
Die den Heiland heeft gevonden, toen hy Hem in oodmoed zocht;
Dien Zijn bloed van erfsmet waschte, dien Zijn brood de ziel gevoed,
En de bekerteng gelaafd heeft, tot gedachtnis aan Zijn bloed?

ô Geliefden in den Heiland! wat zal 't machtelooze woord,

In

Digitized by Google

In het diep gevoel van onmacht ſtervend op der lippen boord, —
Wat, wat zouden Englentongen melden van die zaligheid
Die het echt geloof in Jezus, reeds op 't aardſche pad, verſpreidt!
Maar wat zal het daar eens wezen, waar 't Geloof aanſchouwen wordt
By de volheid der Genade, op Gods kindren uitgeſtort!
ô Wat zal het daar eens wezen, waar we in 't onverganklijk licht
Onzen Redder zullen naadren, zien, van aan- tot aangezicht; —
Dat Jeruſalem betreden, uit den hemel neêrgedaald,
Van geen maan of zonnebollen, maar van 't licht des Lams beſtraald!

Kom, Gy blinkende uchtendſterre, Davids Wortel en Geſlacht!
ô Vervang' welhaast Uw ſchittring deze diepe wareldnacht!
Ja, wy dorſten; kom, Erbarmer die ons 't Levend water biedt;
Schenk den ſmachtende uit Uw volheid; immers ſchenkt Gy 't ons om niet.
Wat, wat hebben wy te geven, arme zondaars uit het ſtof?
Onze dank is U onwaardig; nietig, zondig, onze lof.
Dan zelfs, als we, om hoog verheerlijkt, juichen in Uw Englenkoor,
Schenkt Gy nog uit loutre erbarming aan ons hallellied gehoor.
En — Uw Liefde kan gedoogen dat ons zoo onheilig hart
Toevlucht neem tot Uw vertroofting in den prang der aardſche ſmart! —
En — Uw Grootheid kan het dulden, dat ons, nog aan de aard geboeid,
Uw zoo zoete naam, ô Jezus, van de onreine lippen vloeit!
ô Gy zult dan niet verſtooten die, met diepe zielevreugd,

Om 't verbreiden van Uw glorie, zich met de Englen meê verheugt;—
Zich verheugt dat Uw beloftnis die met de aard een aanvang nam,
In het Nageſlacht vervuld wordt van den Godsvriend Abraham.
Moge eens de afkomst diens Getrouwen, talloos als het ſtof der aard,
Toebehooren tot de kudde die des Herders ſtaf vergaart!
ô Hoe zal dan 't loflied rijzen, als het Wichtje uit Bethlehem
Ons als Koning zal beheerſchen in 't beloofd Jeruſalem!
ô Hoe zal 't Hozanna klinken in den blijden welkomgroet!
Hoe Hem 't Hallellujah ſtijgen die het menschdom heeft behoed!
Spoed gy aan, ô dag der dagen! Kom, Gy Heer en Heiland, kom!
Reeds, reeds juichen wy U tegen met heel 't zalig Geeſtendom!

TER

Digitized by Google

TER VERJARING

VAN DEN

DOOP

ONZER VRIENDEN.

Hoe zalig gaat dees dag van heil ons op!
Wat danken wy het licht dat thands verjaard is!
Wy voelen 't, ja, met dankbren harteklop,
Dat, wat het ſchonk geen voorrecht ſlechts van de aard is.
Neen 't was genade; erbarmen was 't van God,
Ons (zondigen!) zijn Vadergunst ten teeken;
't Was voorſmaak, ja, van Hemelheilgenot
Voor zondig kroost in ſchuldbeſef bezweken.
Genade, ja, bracht ons deze uchtend meê;
Wy ſtorten neêr, ô Heiland, by 't herdenken!
Neem onze loſ en flaauwe hartebeê,
Voor wat ge U hebt verwaardigd ons te ſchenken!

Digitized by Google

Ó, Dat een harp als Davids, trillen mocht
Van 't heilig lied, den Redder aangeheven,
Die door Zijn bloed de Zijnen wederkocht
En ze uit den Dood te rug riep tot het léven!
Wat zegt de taal in 't hoogſte van heur kracht,
Heur melody, hoe roerend zy moog klinken,
Voor zielendank die naar ontboez'ming ſmacht
En zich in 't niet der onmacht voelt verzinken? —
Hoe 't heilig feest met Seraſijnentong,
Verwelkomd en verheerlijkt voor Gods zetel,
Dat 's afgronds Vorst tot machtloos ſiddren dwong,
Naby zijn val ſteeds meer en meer vermetel? —
Hoe 't heilig feest door al de Heemlen heen,
Waar Machten, Heerſchappyen, Thronen, Engelen,
Voor 't reddend Lam dat onder ons verſcheen,
Hun jubellied en hallelujahs mengelen? —
Dat Jeſſes Zoon op 's hemels harp begroet;
Waar Abraham zijns Goëls trouw by huldigt;
Terwijl hun lof, geſtort aan 's Heilands voet,
Te kort ſchiet voor de glorie, Hem verſchuldigd? —
Mag zulk een feest de ſtof zijn voor een lier,
Op aard beſpeeld met ongewijde handen,

Hoe

Digitized by Google

Hoe ook het hart met heilig Dichtervier
Voor Israels God in dankgevoel mòog branden?
Ja! Immers daar, waar Hemelsche genâ
De onwaardigheid des zondaars gaat te boven,
Hoe diep in schuld hy voor Gods aanschijn sta,
Is 't hem vergund te aanbidden en te loven.
Stijg' dan de lof in nog zoo zwakken galm,
Hy zal gewis in 't luchtruim niet verschallen;
Hoe daauw hy rijze, ook aardschen jubelpsalm
Neemt de Almacht aan met gunstig welgevallen.
Komt, Broeders, dan! kom, Zuster in den Heer!
In dank vereend, in lofzang en aanbidden!
In Jezus naam vergaderd tot zijne Eer,
Is Hy, Hy zelf, genadig in ons midden!
Ja! in Zijn naam zij 't uur van heil herdacht
Dat ook aan U het zegel werd gegeven
Des zegepraals op 's Alverdervers macht,
En met dat merk, de toegang tot het leven!
O Blijv' zijn Geest, de Geest van liefde en licht,
Ons steeds naby in onze zielsverbindtnis!
Versterk' Hy ons in strijd en Kristenplicht,
En waak voor 't hart dat immer te aardschgezind is!

Der

Der jaren loop vlié met ons leven heen,
Hy rooft ons niet wat wy in Hem ontfingen;
En zijn we op aard in Zijn gemeenſchap één,
Wy zullen 't zijn in de ongeziene kringen!
Geliefde drie, die met het overſchot
Van Isrels kroost ten leven zijt verkoren,
Wy knielen meê in 't dankgevoel voor God,
Dat ge om Zijn Zoon, gered zijt en herboren.
Wy danken Hem die ons Zijn Een'gen gaf,
Dat u Zijn Geest den boezem mocht ontvonken
En Ge ons, in Hem, die dood verwon en graf,
Tot Broeders en tot Zuster werd geſchonken.
Het vast Geloof bevestige in ons hart
De Liefde en Hoop waarmeê wy in Hem leven!
Dat ſtrekke ons troost en zalving aller ſmart!
Dat ſchenke ons kracht om Jezus aan te kleven,
Dan, als de Hel, in aartsweêrſpannigheid,
Zijn Geeſten tot vervolgen en vernielen
Langs de aarde zendt en door de lucht verſpreidt,
Hun tot verderf die voor den Heiland knielen!
Doch, ô, geen nood! gebeden en gewaakt!
De kracht uit God is gaaf der weêrgeboorte;

Hy

Digitized by Google

Hy, die ons in de Hoop reeds zalig maakt,
Hy, trouwe Gids, geleidt door de enge poorte.
Komt! hand aan hand het korte levenspad
Doorwandeld, of — doorworsteld naar Zijn leiding!
Zijn oog bewaakt d' ons weggelegden schat;
Hy slaat ons gâ in 't oord van voorbereiding.
De dag spoedt aan, is mooglijk reeds naby,
Dat Davids Heer de Zijnen zal vergaâren!
Hem is de zege op 's Afgronds heerschappy;
Hy is het Licht, die 't duistere op zal klaren.
Ja, spoed' hy aan, de dag daar de Aarde om wierd,
Als Hy, die voor ons stierf en is verrezen,
De Zijnen, met den vredepalm gesierd,
Ten bruidsdisch voert waar 't eeuwig feest zal wezen!

Leyden den 20 Oct. 1823.

Digitized by Google

BY DEN DOOP VAN

MEVROUWE BELMONTE EN HARE DOCHTER.

Op den 19 December 1824.

Aanbidbre God, die 't al regeert,
De tijden in Uw hand, de harten in Uw macht hebt,
De droefheid in gejuich verkeert
En 't blijde middaglicht uit de ondoorzienbre nacht ſchept!
Gy, die doet uitgaan uit het net,
Door 's vijands booze list in 't heimlijk uitgezet,
U naadren wy met dank- en blijde lofgezangen.
Ô Gy die uit benaauwdheên redt,
Verhoorder van het zielsgebed,
Van wien 't zoo zalig is in oodmoed af te hangen!
Wil, wil, van uit dit nietig ſtof
Het ſtamelen van onzen lof

Het

Digitized by Google

Met Vaderlijke gunst ontfangen!
Gy werpt het lot Uw' gunstgenoot
Als onder 't fluim'ren in den fchoot,
En overdaauwt hem met Uw zegen:
Gy ftiert zijn voetftap in Uw wegen;
En fchenkt hem, voor het fteenen hart
Waaraan Uw heil niet kenbaar werd,
Een hart dat Ge als den waschklomp kneedde,
Een ziel, vervuld van Hemelvrede.

Stijge op, het juubiend Pfalmgejuich,
En klinke Harp en Luit ter eer' van Israels Koning!
Het kroost des Allerhoogften buig'
De knien voor Zijn throon in eer- en dankbetooning!
De machtige Opperheer van 't Lot,
Ons aller Vader, onze God,
Door mensch noch Engel ooit volprezen,
Heeft zich op nieuw den God van Jakobs zaad bewezen. —
Jehova! ja, Uw Heilverbond,
Dat op den rotsfteen is gegrond
Waarop wy onze hoop, ons eenigst uitzicht bouwen,
Bevestigt Ge elken dag voor heel het wareldrond,

En

En hier verkeert Ge ons reeds 't gelooven in aanſchouwen.
Sprak niet de Heer die 't zonlicht ſchiep,
De ſtarren en de maan verduiſtren doet en blinken,
De golven klieft in 't bruiſchend diep
En rijzen doet en zinken,
Dat dan eerst, als en zon en maan
En ſtarren aan de hemelbaan
Voor Zijn ontzachlijk oog heur orde en tijd vergeten, —
Dat als de woelige Oceaan
Zich uit den band heeft losgereten
Dien haar de hand
Der Almacht ſpant,
Het zaad van Israël zijn Volk niet meer zal heeten; —
Dat aarde en lucht te niet zal gaan,
Maar eeuwig het verbond beſtaan,
Met zijn gezalfden kneclit gesloten?
Ja, Israels zaad zal, weêr vergaârd
Van de uiterſte einde dezer aard,
Verſchijnen als Gods gunstgenoten!
Hoe diep het eenmaal werd vernecrd,
't Gezegend overblijſſel keert
Tot Israels ſterken God; 't zal vroeg of ſpade naderen

Tot

Tot de eeuw'ge heilfontein, en putten uit Heur aderen;
Met vreugde en dank- en lofgeschal,
Als de Albeheerscher van 't Heelal
Hun oog de Heilbanier in 't licht ontplooien zal,
Waarom de Zijnen zich vergaderen!

Juicht, Sions blijde Dochters, juicht!
De Heilige Israëls die Zich uw God betuigt,
Is in uw midden groot; vermeldt Zijn wonderwerken!
Verhoogt Zijn roem en heerlijkheid,
Zijn goedheid zonder perken,
Zoo verr' deze aarde is uitgebreid!
Ook wy, wy danken in de ontroering
Der onuitspreekbre zielsvervoering;
Ook wy, wy roepen blij te moe,
Den weergekochten 't welkom toe;
Wy loven God voor 't oog der Volken!
Ook wy verheffen Zijn Genâ
In 't jubelend Hallelujah,
Zijn Waarheid, tot de hoogste wolken!

Ja! U, gezegend deel van Israels overschot,

Digitized by Google

Zij drie- en tienvoud heil! zijt welkom in ons midden,
Gy die geheiligd zijt aan God
Door diens Verlosſers bloed dien we in den geest aanbidden!
Zijt welkom, dierbaar kroost van Jakobs nageſlacht,
By 't kleine kuddeke van weêrgekochte ſchapen. —
Onttogen aan de duiſtre nacht
Waarin gy om te dolen placht,
Zult gy beveiligd zijn in 's trouwen Herders wacht
Die van geen ſluimren weet of ſlapen.
Wel U, dat gy Zijn ſtem verſtondt,
En dat uw ziel haar lieflijk vond!
Gy volgdet met verheugde ſchreden!
Hy, die U uit den boei ontbond,
Hy zal U, voor onvruchtbren grond,
Een eeuwig onvergankelijk Eden
In 't licht Zijns aanſchijns doen betreden. —
Neen, Israels wachter ſluimert nooit!
Hy waakt met onvermoeide zorgen,
En, ſchijnt de kudde hier verſtrooid,
Zy is niet aan Zijn oog verborgen.
De ſluwe wolf, verhit op prooi,
Moog loeren op de lamm'renkooi;

De

De Herder weet voor haar te waken,
Die eens Zijn leven heeft gefteld,
Om, die Hy als de zijnen telt,
Te ontfcheuren aan des roofdiers kaken.

't Gebed uit trouwe harten fteeg
Gelijk een reukwerk op tot voor den throon des Hoogften;
Die 't oor genadig tot ons neeg,
En ons de vrucht der hoop in rijke maat doet oogften.
Ja, roemen wy in God, en loven wy Zijn naam!
Verfmelte ons aller ziel in 't dankgebed te faam!
Zoo mogen we, één in hoop, in uitzicht en verblijden,
Ons aller zucht vereend den Heer ten offer wijden! —
Neen, tot geen levensperk is 't heilrijk uur bepaald
Waarin des Geeftes Licht de donkre ziel beftraalt.
De Algoedheid, wiens gezag geen tijd of lot beperken,
Geeft ons het willen beide en 't werken,
Naar, in Zijn ondoorgrondbren raad,
Naar, in Zijne alomvatbre Wijsheid,
Het uur van Zijne ontferming flaat,
Voor prille Jeugd of zwakke Grijsheid.
Het moog dan vroeger zijn of fpa

De dag breekt aan van Heilgenâ;
God ſlaat Zijne afgedwaalden gâ,
Hy zal zich over hen ontfermen;
En, wat des Afgronds macht beſtâ,
Geen hunner rukt zy Hem uit de armen.
Reeds, Al-erbarmer, ſchonkt Gy veel,
Schonkt boven bidden, boven denken;
En zoudt Gy ons by 't hoogſte deel
Niet ook nog meerder gaven ſchenken?
Niet ook dat geven, wat Gy weet
Dat wy met ſtillen zucht voor de Û bekenden hopen?
Dat, waar Uw een'ge Zoon voor leed, —
Waarvoor Zijn heilig bloed langs 't kruishout heeft gedropen!

Gy Seraf, dienaar voor Gods throon,
Die Amos Godgewijden zoon
Met heilig vuur de lippen roerde,
En louterde van zondenſchuld,
Op dat hy, door den Geest vervuld,
Jehovaas woord tot Iſrel voerde!
ô Eeuwig-zaalge Serafijn,
Mocht, mocht ge ook nog Gods dienaar zijn

En

En de altaarkolen U geſchonken,
Tot heiliging van Jakobs zaad,
Om 't hart dat Jezus niet verſtaat,
Het ijskoud hart, in gloed te ontvonken! —
Neen; Geest van God, ſchenk Gy hun 't Licht!
Schep zelf het Leven in hun zielen,
Op dat zy voor Gods aangezicht
(Beſpoed, ô Heer, dat tijdsgewricht!)
Voor Jezus als hun Koning knielen! —
ô Dat zy met ons neder vielen
En van Hem wierden opgericht
Die Davids zetel heeft geſticht! —

Zy zullen 't, naar het woord, gegeven aan hun Vaderen:
Gy zult ze tot Uw heil vergaderen,
Gy, die uit alle nooden rédt,
Belooft verhooring op 't gebed.
ô Bid Gy-zelf in ons, wanneer wy tot U bidden
Dat haast de morgen ſchijnen mocht
Dat ze, alle door U weêrgekocht,
Hun Redder loofden in ons midden! —

Digitized by Google

Gy, weêrgeborene kinderen Gods,
Uit Godgeheiligd bloed gesproten,
Die met ons bouwt op de eeuw'ge Rots
Door aarde of Hel niet om te stooten!
Hy leeft, die in Jeruzalem
Met Liefdes teedre weemoedsstem
Gods volk zijn hardheid heeft verweten,
En 't dooden van zijn Heilprofeeten;
Beklaagd heeft dat het Hem verstiet;
En nog, met uitgeslagen wieken
Gelijk de hen het pluimloos kieken,
Aan Jakobs kroost bescherming biedt;
En nog met liefderijk meêdoogen
Hen roept, op dat zy leven mogen!
Hy leeft, wiens aldoordringbre stem
Het Licht gebood, en 't was: Hy zal op nieuw gebieden,
En 't Licht dat scheen uit Bethlehem,
Die Lamp voor Davids voet, de nevels weg doen vlieden.

Mijn Broeders! ja, dit reddingsfeest,
Gevierd ter eer' van God, in Waarheid en in Geest,
Mag waarborg zijn van die genade,

Die

Die in der toekomst donkre nacht
Het dwalend kroost van Jakob wacht.
Voorzeker komt Gods woord te ſtade
Wien 't bloed uit David redding bracht!
Heeft niet de Heer hem trouw gezworen;
Belooft de Geest niet, naar Zijn woord,
Dat God de Heemlen aal verhooren
Ter gunst van 't Volk door Hem verkoren,
Wanneer de Hemel de aard verhoort?
Wy bidden dan met ſtil verbeiden
Den Middelaar die in — in wien de Hemel is,
Dat Hy die ſchapen van Zijn weiden
Naar 't woord van Zijn beloftenis
Op 't eeuwig levenspad moog leiden!

ô Gy, der Legerſcharen God,
Wiens arm geen boog behoeft, geen zwaard noch oorlogsroſſen,
Wanneer Gy Israels overſchot
Van 's Vijands klaſſters wilt verloſſen!
Roep Gy den dag van vrede in 't Oost,
Dat Uw verheerlijkt Woord, in Jakob neêrgezonden,
Door zijn van 't Licht verwijderd kroost

Digitized by Google

Tot zielsbehoudnis word' gevonden!

Bevoorrecht Zestal, op wier ziel
(Als vruchtbre daauw op groene dreven)
De zaldwingende Genade viel,
Heil, heil u op den weg ten Leven! —
Hoe rust mijn oog met dankbre vreugd
Op de achtbre en eerbiedwaarde Moeder,
Die met haar Kroost in God verheugd
Tot Isrels Herder keerde en Hoeder!
Wie schetst het, wat haar ziel geniet,
Die, met een tweetal dierbre Loten
Van 't heilig zoenbad overgoten,
Met 's Heilands gunst- en Dischgenooten,
In 't Lof- en Dank- en vreugdelied
Hunn' Zielsbevrijder hulde biedt!

Mijn Zusters, thands met ons van 't heiligst snoer omstrengeld,
Met wier vereende zucht mijn teerste zucht zich mengelt!
Mijn Zusters reeds in 't Zoenverbond
By wederzijdsche zielsbegroeting;
Ja, wie mijn hart reeds Kristnen vond

In

In de eerſte en onvergeetbre ontmoeting!
(Want ach, wat was het dan die gloed
Van boven, die ook Uw gemoed
Op 't allereerst gezicht der vremde
Zoo zacht, zoo liefdrijk, voor haar ſtemde!)
Mijn Zusters, ô wat dankensſtof! —
Wat zullen we onzen God vergelden! —
Wat zegt des zwakken ſtervlings lof,
Hoe zal hy Jezus trouw vermelden? —
Mijn Broeders! zegt, ô zegt het my,
Of zelfs de hemelpoëzy,
De zielvervoerbre melody
Van Davids Godgewijde ſnaren,
Op reddingsfeest of hoogetij'
Als reukwerk op de dankaltaren
God' welgevallig opgevaren,
Gods liefde prezen naar waardy,
Of waardig aan Zijn goedheid waren?
ô Neen, erkennen wy het vrij,
Dat hart en mond het luid belij',
Van ſtervelings- noch englentongen
Wordt ooit Jehovaas Lof volzongen. —

Digitized by Google

ô Wat vermeet zich dan de zwakke Dichterborst
De wondren van Gods trouw, van Zijn gena, te zingen?
Te zingen, hoe de Levensvorst
Zich groot maakt by ons stervelingen!
Wat de eeuw'ge Serafs, voor den throon
Van 't Lam, niet in hun hoogsten toon
Op 't gouden harptuig kunnen treffen,
Wat aard noch hemel kan beseffen,
Zal dat de worm des stofs bestaan
Op 't doffe cytherkoord te slaan? —

Maar, als de heemlen zich verblijden
By nieuwe juich- en dankensstof;
Als de Engelen het Lam ten lof
De saamgestemde Hallels wijden;
Als Cherubijn,
Als Serafijn,
Voor de Eeuwige oorsprong van hun zijn
In diepe aanbidding neêrgebogen,
Jehova dankbre hulde biedt
In 't driemaal heilig jubellied;

Als

Digitized by Google

Als Macht en Throon Zijn naam verhoogen,
Als Abraham in Jakob juicht;
Als David van Gods Trouw getuigt;
Als Israels zaalge Vaderen dankten
En, in den God huns heils verheugd,
Ter neêr zien uit hun hemelvreugd
Op de in Zijn Zoon herteelde spranken;
Laat dan de Dichterlijke gloed
Zich in 't beſtelpte hart verſtooren
En zal hy niet, op nieuw gevoed,
Met onbedwingbre kracht ontgloren?

Gewis! De hand die 't harptuig ſlaat
Om 't nietige aardſche lof te wijden,
Moog, daar hare onmacht zich verraadt,
Met huivring langs de ſnaren glijden;
De Zanger die voor God gevoelt,
Zijn Roem, Zijne Eer alleen bedoelt,
Offchoon hy als een kind moog ſtamelen,
Zal uit zijne onmacht kracht verzamelen,
En roepen in verrukking uit
Met Jeſſes Godgezalfden Spruit:

Ik

„ Ik zal in 's Heeren mogendheden
Verkonden Zijn gerechtigheid,
Met lofzang voor Zijn aanschijn treden,
En roemen 't Heil door Hem verspreid.
Hy houdt den smachtende by 't leven;
Hy heeft den moeden rust gegeven;
De zwervers in het dorre zand
Die hijgend naar de bronwel zochten,
Lei Hy genadig by de hand
Op dat zy laafnis vinden mochten;
En redde van den slavenband
Zijne eens zoo dierbre weêrgekochten!"

ô Gy wier sterkte is in uw God,
Wier hart gebaand is tot Zijn wegen,
Roemt, roemt in Uw volzalig Lot,
En blijft bedruppeld van Zijn zegen!
Ja, groeit van kracht tot krachten voort,
Van de eeuw'ge Zon des Lichts gekoesterd;
Van 't eenig vruchtbaarmakend Woord,
Als Manna van om hoog, gevoesterd!
Al 't aardsch' verdwijnt by 't hoogste goed

Ver-

Digitized by Google

Verworven door des Heilands bloed;
Met dit ſtrekt beide vreugde en ſmarte
Tot heiliging van 't Kristenharte;
Met dit, is ons het levenspad
Een voorhof van die eeuw'ge woning,
Waar onze nooitvergangbre ſchat
Bewaard ligt by den Hoogſten Koning! —
De reis op aard zij lang of kort,
Bezet met bloemen of met doornen;
Van 's Heilands zegen overſtort,
Betreden haar Gods uitverkoornen.
Thands gaan wy onzen tocht te ſaam,
Geliefde, dierbre medezwervers!
Het zij ter eere van den Naam
Des Een'gen Vrede- en Heilverwervers!
Wy weten 't, wat onſcheurbre band
Ons, tocht- en heil- en hoopgenooten,
Op weg naar beter Vaderland
In 't Zoenverbond houdt ſaamgeſloten!
Den Vader die ons ſchiep uit ſtof
Zij eeuwig onze roem en lof!
Den Zoon die onze ſchuld betaalde,

Digitized by Google

En opſteeg in Zijn heerlijkheid
Waar hy den Zijnen plaats bereidt; —
Den Geest die 't Heillicht in ons ſtraalde,
En met zijn aldoordringbren gloed
Het Leven wekt in 't koud gemoed, —
Zal de aard en al wat is, daar boven
Met liedren van aanbidding loven!
Met ſnarenſpel en pſalmgezang!
Tot hooger toon ons lied vervang',
Als we in den rei der zangchoralen,
In 't blinkend hemelbruiloftskleed
Het driemaal Heilig meê herhalen
Ter eer des Lams dat voor ons leed;
Zijn zegepraal op d' Afgrond vieren,
En de overwinningspalmen zwieren
Voor ons behaald op Golgotha!
Hallelujah! Hallelujah!

HEBT

HEBT GY MY LIEF?

Joh. XXI, 16.

O, hoe ſmacht mijn ziel te ontwaren,
En wat heeft het kommer in,
Niet te weten, of ik, zondaar,
Jezus al, of niet beminn'.

Minne ik Hem, waarom zoo koel dan?
Hoe zoo geeſteloos en doff?
Naauwlijks kouder kon hy wezen
Wien Zijn naam het oor nooit trof!

Kon mijn binnenſt zoo verſtaald zijn?
Viel my 't bidden wel zoo zwaar?
Zoo my in alle aardſche rampen
Jezus liefde kenbaar waar?

Digitized by Google

Sla ik de oogen in my-zelve,
Zonde is alles wat ik vind'.
Ongeloof, en trots, en boosheid;
Maar niet, de eenvoud van een kind.

Al mijn daden en gedachten
Zijn met zonde en ſchuld bezwaard.
Zegt me, gy die Jezus lief hebt,
Of ge ook dit in U ontwaart! —

Ik verfoei mijn hartverſtoktheid;
Zonde ſtrekt my last en ſmart:
Zou ik haar zoo diep betreuren
Zonder iets van liefde in 't hart?

Zou my de omgang met Gods kindren
Zoo verkwikken? Zou mijn voet
d' Eens verlaten weg weér zoeken,
Waar' my Jezus dienst niet zoet?

Zou

Digitized by Google

Kan ik zoo veel troostrijks vinden
In Gods Heilbeloftenis —
Zijn verschijning my zoo lief zijn,
Zoo Hy my niet dierbaar is?

Heer! beslis dees bange twijfling,
Gy, die 't steenen hart herschept!
Zegen 't werk van Uw Genade,
Zoo Gy 't reeds begonnen hebt!

Is mijn hart voor U aan 't blaken,
Dan vermeer dat heilig vuur!
Is 't nog niet voor U ontstoken,
ô Ontvlam Gy 't nog dit uur!

Uit de Olney Hymns overgebracht.

Digitized by Google

PETRUS.

Een hart vol liefdegloed, beproefd in oogenblikken
Van dreigend lijfsgevaar en ſmart en zielsverſchrikken,
Klopte in 's Apostels borst voor Zijn geliefden Heer;
Een hart dat ongeveinsd het andwoord keer op keer
Op 's Heilands teedre vraag beſtemmend kon herhalen:
„*Ja, Heer, ik heb U lief!*" een hart dat niet kon dralen
Aan 's dierbren Meesters zij' de dood voor 't lijfsbehoud
Te kiezen: ja, een hart, op dat gevoel zoo ſtout,
Als waar 't in 't noodgetij' gelijk de rots onwrikbaar,
En als 't dien Meester gold, door geen geweld verſchrikbaar!
Dat hart, (Genadig God, wat is de ſtervling zwak!)
In moed en trouw beproefd, wordt als een roerloos wrak

Waar

Digitized by Google

Waar de oceaan meê ſpeelt, geſlingerd op de klippen
Van 't ijdel zelfgevoel. Ja! 't woord van 's Heilands lippen
Scheen vruchtloos voor dat ſtout, dat zelfgenoegzaam hart,
Tot dat 't zich kennen leerde in bittre wroegingsſmart.

Genade, ja, is kracht, en Petrus had ze ontfangen
Om in 't beſliſſend uur zijn' Meeſter aan te hangen;
Maar, op die gave fier, trotſeerde hy 't gevaar,
Als of de ſterveling niet ſteeds afhanklijk waar
Van 's Eeuwgen oppermacht! — met vreezen niet en beven
Moest roemen in de gaaf hem van om hoog gegeven!
Als of hy die den ſtrijd ontelbre keeren won,
Wen hy zich 't ſterkſte waant niet nog bezwijken kon!
Waar, Petrus, was die moed waarmeê ge u dacht gewapend?
Hoe na waart ge aan den rand des afgronds om u gapend,
Had niet de Heer gewaakt, en niet zijn zielsgebed
U voor des Boozen macht beveiligd, en gered!
Wat nacht ſtortte op uw ziel door ſoltrende angst gedreven,
Gy, zoo naby de bron van eeuwig Licht en Leven!
Gy, zoo naby den Heer op wiens almachtig woord
Gy Duivlen uit zaagt gaan, en 's afgronds macht verſtoord!
Hoe! is Hy u niet meer de zelfde ſtormbedwinger

Die met een enklen wenk van zijn ontzachbren vinger
De winden zwijgen deed? niet nog de zelfde Heer
Die U den wanklen voet bevestigde op het meir;
Wiens ſtem de dooden wekte; en wien gy korts te voren
Met zoo veel liefdedrift uw trouw hebt toegezworen?
Heeft thands die hand, die ſtem, niet meer de zelfde kracht,
En trof uw oog niet nog het blijken van zijn macht
Toen ge in voorbaarge drift hem roekloos woudt verweeren
Als waar Hy de Almacht niet die 't dreigend lot kon keeren;
Niet koning van 't heelal, die 't Englendom gebiedt?
Hoe! trof uw oog hier iets, hetgeen uw Meeſter niet
Voorſpelde, en waar zijn liefde u niet toe voorbereidde?
Is dan die aardſche hoop waar zich uw hart meê vleide
U zeekrer dan het woord uit dien onfeilbren mond
Die u zoo menigwerf dit nooduur had verkondt?
Zaagt gy Hem naar zijn woord niet reeds door d' aartsverrader
Geleverd in den Hof? En was 't niet zelf de Vader
Die Hem den lijdenskelk voor ons te drinken gaf?
Hy immers wees dien kelk niet van Zijn lippen af,
Maar nam hem van die hand, gewillig om te lijden
En 't menschdom van de ſtraf der zonden te bevrijden.
Helaas! rampzalig gy, en alles wat beſtaat,

Had

Digitized by Google

Had, Petrus, hier uw arm Hem tot behoud gebaat! —
ô Gy, die moed bezat by d' aanblik van de zwaarden
Waarmeê de moorders zich rondom uw Meester schaarden,
En eenig pal bleeft staan toen alles Hem ontvlood,
Waar, waarom thands gebeefd by minder zichtbren nood?
Van waar de nijpende angst waarmeê ge u 't hart voelt jagen,
Op 't geen ge u van een vrouw, een zwakke vrouw, hoort vragen,
Van waar de ontsteltenis die u 't gelaat betrekt,
En, schoon uw mond ontkent, der boozen argwaan wekt?
Hoe! waart ge 's Heilands woord ook toen nog niet indachtig?
Gy immers wist dat woord, gelijk God-zelf, waarachtig.
Reeds had de haan gekraaid, als ge, in den strik verward,
Uw Heer op nieuw ontkent, en toen nog, zweeg uw hart,
En zwakke vrees-alleen riep uit met luide kreten,
En smoorde trouw en plicht, en 't zorgeloos geweten,
Tot dat u tot behoud één opslag van het oog
Des dierbren Meesters trof en heel uw ziel bewoog.
ô, Wie beseft de smart die toen uw hart doorgriefde!
Wie 't vlijmende verwijt dat ge uit dat oog vol liefde
By 't wroegend schuldbesef op u geworpen voelt!
Wat had in 't vreeslijk uur uw teêrheid zoo verkoeld!
Of schaamdet ge u voor 't oog van die Zijn grootheid schennen,

Digitized by Google

D' in boei geknelden Heer voor uwen Heer te kennen;
Als of 't niet meerder waar, met Hem gehoond, veracht,
Dan Vorst der aard te zijn? — Wat is des ſtervlings kracht
Wen hy zich-zelf vertrouwt! De riethalm aan de vloeden
Staat ſteviger dan hy wanneer de ſtormen woeden.
Verneedring, ſpot, en hoon, (ô, wie gevoelt dit niet!)
Slaat dieper wond in 't hart dan menig moorddolk ſtiet;
De held die pal blijft ſtaan waar duizend om hem vallen,
Is, als hem ſmaad bedreigt, de zwakſte ſoms van allen;
En, eens bezwijkende, ach! hoe wint die zwakheid veld!
Dit, Petrus, tuigdet gy! — In weêrwil van 't geweld
Der uitgezonden ſchaar in dollen haat verbolgen,
Bezat gy moeds genoeg uw dierbren Heer te volgen.
En toefdet, Hem naby, voor 't gruwzaam moordgericht,
Tot op het oogenblik dat gy 't gevoel van plicht
In 't haast verraste hart door bloode vrees liet doven.
Toen kost ge u-zelf niet meer, niet meer aan Hem gelooven,
Op wiens bevel gy korts met onbezweken voet
De golven hadt betreên. Nu faalt het u aan moed
Om d' uitſlag des verhoors, Godtergend aangeheven,
Te beiden; en ge ontwijkt, door doodsangst voortgedreven,
Het heilig vlekloos oog welks onweêrſtaanbre blik

Uw

Digitized by Google

Uw bange ziel vervult met meer dan ſtervensſchrik;
Ja, ſchijnt ge 'm 't nooduur met zijn hateren te heulen;
Thands vliedt ge uws Meeſters zijde en laat Hem aan zijn beulen,
Hem minder wreed dan gy. — Dus zegt u 't zelfverwijt,
En nu is ook uw moed zijn laatſten ſteunſel kwijt.
Maar heil u, dat de Heer, voor zondaars zoo genadig,
Zijn blik u toewierp! ach, hy kon niet dan weldadig,
Niet dan behoudend zijn. Hy ſchonk u nieuwe kracht,
En de afgrond had vergeefs ook op uw val gewacht.

Ja, 's Heilands teder oog dat liefde en ſmart vereende,
Vermurwde Petrus hart, en — hy ging uit, en — weende!
Hy weende, Algoede God! en ô, hy was gered,
Want nooit verſmaadde Uw liefde een needrig boetgebed.
Vergifnis niet-alleen ſchonkt Gy den ſtreng beproefde,
Maar 't zegenrijk gevoel hoe veel hy nog behoefde
Om in het noodgetij als onbeweegbre rots
Onwankelbaar te ſtaan in 't Heilgezantſchap Gods!

ô Gy, die zoo vermaand, toch nog zoo zwak kost wezen,
En later hebt getoond geen marteldood te vreezen
Tot ſtaving van het woord van Leven en Gená!

Digitized by Google

Uw voorbeeld leere my te waken, vroeg en ſpâ;
Ja, doe my biddende om behoud, mijn kracht mistrouwen
En voor 't ſtandvast geloof ſlechts op genade bouwen.
Want ſtond een Petrus-zelf aan Jezus zij' niet pal,
Wie ſtelt my, zwakke, dan een waarborg voor den val?
Gy, Heiland, Gy-alleen die van den throon der hemelen
Den kindren van het ſtof die 't jammerdal doorwemelen
In nood de handen biedt tot redding; Gy, die bidt
Voor d' arme die in zich geen kracht, geen ſteun bezit!
ô, Werp Gy van omhoog in kalmte en noodvlaag tevens,
Uw liefdrijk oog op my, Gy, een'ge Heer des levens!
'k Behoef het te aller ſtond, maar, Heiland, dan het meest,
Als zich mijn ziel vertrouwt, en geen bezwijken vreest.
Ja, doe my ſteeds, ô Heer, U als mijn God belijden
In weêrwil van den ſmaad van die Uwe eer beſtrijden!
Ja, achte ik 't voor genade, ondanks des warelds ſpot
Uw Eengeboren Zoon te erkennen als mijn God!
ô Gy, die van om hoog, het willen geeft en 't werken,
Wil my door Uwen Geest in 't heilgeloof verſterken!
Bewaar my dat ik nooit (een Kriſten ſlechts by naam)
My mijn gekruiſten Heer voor 't oog des ſpotters ſchaam!

Hoe

Digitized by Google

Hoe menigwerf getuigt des Kriſtens zondig harte
(Ach 't zij in oodmoed ſteeds en diep gevoelde ſmarte!)
Dat hy, als Petrus niet, verrast door vrees en ſchrik,
Maar heel zijn leven door, ja, ieder oogenblik,
Gevaar loopt van zijn Heer met wandel en gedachten
Te loochnen! Geef dan Gy den zwakken zondaar krachten!
En als ik dwale, ô Heer, dan vrage Uw Geest in my
Of ik mijn Heiland kenn' dien ik voor de aard belij';
Dan, werp my d' oogſtraal toe, die Petrus heeft beſchenen,
En doe me in diep berouw aan Uwe voeten weenen!

Digitized by Google

MARTHA EN MARIA.

Lucas X, 38—42.

Het vrome zustrenpaar ontfing
Den Heiland in haar woning;
En Marthaas gulle vreugd blonk uit
In dankbre dienstbetooning:

Maria zat aan Jezus voet,
Haar oog hing aan Zijn lippen,
Opdat geen woord van uit dien mond
Heur aandacht mocht ontglippen.

In beide was 't beginsel één,
Niet eenerlei de werking:
Die, bracht Hem lijfsbehoefte toe;
Dees zocht zich zielesterking.

Ma-

Digitized by Google

Maria, koos het beste deel,
Haar zalfden 's Heilands voeten;
Maar Marthaas hart, vol aardsche zorg,
Werd wreevlig en te onvreden.

„ O Martha, (sprak de Heer haar toe,)
„ Wat zorgt gy overbodig,
„ En kommert u om velerlei!
„ Één ding alleen is noodig." — —

Wy morren vaak als Martha deed,
En haasten, zorgen, zwoegen;
Terwijl dat ééne wordt verzuimd,
Hetgeen ons moest genoegen.

Heer! maak dat ééne ons-aller keus,
Dat nooit weêr kan te loor gaan;
Dat zondaars algenoegzaam is,
En de enge poort doet doorgaan:

Waar-

Digitized by Google

Waarby het kostbaarst wareldsch goed
Geen aanzien heeft noch waarde;
Waarbuiten, wy behoeftig zijn,
Met heel den ſchat der aarde!

De wareldling vereer' het ſtof;
Gy zijt mijn zielsverlangen.
Mijn Heiland, doe my 't noodig goed
Van Uw Genade ontfangen!

Uit de Olney Hymns.

Digitized by Google

WILT GYLIEDEN OOK NIET WEGGAAN?

Joannes VI, 67 — 69.

Als velen keeren van het pad
Naar Sions heilge tempelſtad,
Om de ijdle wareld aan te kleven,
Hoe droef is dan mijn ziel te moê;
Dan dunkt my, roept my Jezus toe:
„ Mijn volgling, wilt gy me ook begeven?"

Ach, Heer! met zulk een hart als 't mijn',
Hoe zou mijn voetſtap zeker zijn
Zoo eigen kracht my hier moest baten?
Ik voel, ik weet het, dat mijn voet
Als Gy my loslaat, dwalen moet!
Ja, Heer! ik zoude U meê verlaten!

Het

Digitized by Google

Maar Gy-alleen zijt machtig, my
Rampzaalgen zondaar, aan Uw zij'
Het pad des heils te doen bewaren.
Tot wien, of waar, in mijne ellend
Den voet om redding heen gewend,
Zoo ik 't gelei Uws arms liet varen?

Waarheen — keerde ik my van U af
Dien God my tot behoudnis gaf?
Gy zijt de Kristus, die beloofde,
Die bloedde voor mijn ſchuld, en ſtierf,
Het eeuwig leven my verwierf,
En me aan des afgronds boei ontroofde. —

Geen mensch of Englenbyſtand kon
My baten. By de Liefdebron
Alleen ſtaat my behoud te hopen.
Niets komt me in mijne ellend te ſtá
Dan deze Welbron van Genâ,
Door Jezus ſterven voor my open!

Mijn

Digitized by Google

Mijn ziel heeft rust in 's Heilands ſtem:
Ik werp mijn zorgen vrij op Hem:
Zijn liefde-alleen kan zalig maken!
Zy, zy-alleen verrukt het hart,
En doet my in dit dal van ſmart
Reeds Hemelſche genieting ſmaken.

ô Heiland! weet ik wat ik waag,
Wanneer ik andwoorde op die vraag
Die 't hart des Kriſtens moet doen beven!
Maar neen: ik andwoorde U gerust,
Van Uwen onderſtand bewust:
Neen, Heer! ik zal U nooit begeven!

Uit de Olney Hymns.

HET

Digitized by Google

HET GEVAARLIJK UITSTEL.

De dwaas zegt, 'k heb nog tijd genoeg
Om aan de dood of 't graf te denken:
De Wijze zegt, 't is nooit te vroeg,
Want alles hangt aan 's Hemels wenken.

Het roosjen dat in de uchtend prijkt,
Kan nog eer de avond daalt, verflenſen:
Geen bloem die voor een bui bezwijkt,
Is brozer dan wy zwakke menſchen.

Indien mijn wederſtrevig hart
De roepſtem ſmaadt, van Gods genade,
Dan komt me, in 't zondennet verward,
Wellicht het naberouw te ſpade.

Ach!

Digitized by Google

Ach! trok dan Jezus, tot mijn ſtraf,
(Zoo ik Zijn woord verſmade en wetten,)
Zijn reddende armen van my af,
En wilde op mijn berouw niet letten!

Wat, zoo ik die genâ verſtiet,
Me in 's Heilands zoendood aangeboden;
En, Hy my aan my-zelve liet!
Waar-heen dan om behoud gevloden?

Dan zou het vruchtloos zijn geweend,
Met me om genâ tot God te keeren;
Ach! laat elk uur, my hier verleend,
Beſteed zijn om mijn Schepper te eeren.

Uit het Engelsch.

Digitized by Google

AVONDZANG.

Mijn dankend hart prijst d' Opperheer
Nu de avond is gevallen:
Zijn liefde heeft ons mild verzorgd,
Zijn Almacht waakt voor allen.

Maar ach! met elken dag die vliedt,
Vliedt weêr een deel van 't leven,
En voegt ook by der zonden last
Waarin ik heb misdreven!

Algoede God, vergeef mijn fchuld,
Om Jezus bloed en wonden:
En roep my deze nacht niet weg,
Beladen met mijn zonden!

Digitized by Google

O Laat, terwijl ik weêrloos rust
Uwe Englen my bedekken;
En wil my met het morgenlicht
Gezond en dankbaar wekken!

Erbarm U, Heerscher van 't heelal,
Bedroefden, kranken, armen;
En wil hen die my dierbaar zijn
Voor elk gevaar beschermen!

Blijmoedig leg ik my ter rust:
Gy zult my niet begeven!
Wek me als mijn jongste morgen rijst
Weêr op ten eeuwig' leven!

Uit het Engelsch.

Digitized by Google

DE ZONDAG.

Op dezen dag is onze Heer
Uit dood en graf verrezen!
Verkwist ik dan deze uchtend niet,
Maar zingt mijn hart een dankbaar lied
Den Heiland, nooit volprezen!

Op dezen dag verbrak de Heer
De macht van Hel en zonden:
En zou ik dan dit morgenuur,
Almachtig Schepper der natuur,
Uw weldaân niet verkonden?

Gy, Heer, hebt onze ſchuld voldaan;
Voor ons gaaft Gy Uw leven:
Herdenke ik ſteeds Uw martelpijn,
Om nooit meer zondeſlaaf te zijn;
En ſteeds U na te ſtreven.

Op

Digitized by Google

Op heden is Uw kerk vergaârd
Om U, ô God, te aanbidden!
Ik ſpoed er heen met dankbre ziel;
Ach, als ik met mijn broedren kniel,
Wees, Jezus, in ons midden!

Daar hoor ik Uw gezegend woord,
Daar Uwe trouw verkonden;
ô Zij dees dag me een dierbaar feest,
En ik, in waarheid en in geest,
Op nieuw aan U verbonden!

Op heden vlied ik de ijdle zorg;
't Is 't feest van Uw verrijzen!
Geef, Schepper, dat Uw rustdag my
De liefſte van de zeven zij,
En leer me U waardig prijzen!

Uit het Engelsch.

Digitized by Google

DE KERK.

Hoe zoet, als de eenzame avondſter, met glinſterend gewemel,
Den ſtatig ſtillen nachtkaros vooruit treedt aan den hemel,
En 't licht zich met de ſchemering 't gebied op aard betwisten!
Hoe lieflijk is het dan voor 't hart van d' opgewekten Christen,
In d' afgelegen bergvallei dees tempelwand te naderen,
Wiens needrige ingang is begroeid met mosch en klimopbladeren,
Maar, waar de Hemel nog in ſpreekt tot Godgezinde haten!
Gewijde bosſchen, zijt gegroet, en gy, ô veld van ſmarten,
Verblijfplaats van de ſtille doôn, in 't needrig dorp bezweken:
U zeegnend, zet mijn voet zich voort langs ieder graffteenteeken.
Wee hem die 't ſtof ontheilgen kon, dat, in dees aard geborgen,
In diepen ſluimer de aanbraak wacht van d' eindeloozen morgen!
Ik boog mijn knieën by hun zerk in teedren weemoed neder;
Mijn voetſtap klonk van alle zij' door 't hol gewelffel weder.
Wat nacht! wat ſtilte in 't heiligdom! Naauw ziet mijn oog de ſtralen
Die 't matte lamplicht van omhoog op 't outer neêr laat dalen.

Zy

Zy eenig ſchijnt, daar alles ſlaapt, als 't zinnebeeld dier Goedheid
Die waakt en ieder bede aanvaart die 't menschdom aan haar voet leidt.
Dan, naadren wy! Niets treft mijn oor. By 't heiligdom betreden
Weêrgalmt het voorhof, dof en hol, mijne afgepaste ſchreden.
Geheiligde outers, heilge wand! hier eenzaam, durf ik 't wagen,
Mijn ſmarten en mijn boezemgloed den Hemel voor te dragen.
Hier, ja, vertrouw ik Hem dat leed, in deze ſtille choren,
Dat ſlechts de Hemel kennen zal, en gy-alleen zult hooren.

Dan hoe? ik durf, ô groote God, tot Uw altaar genaken,
En brengen in dit heilig oord een hart, van liefde aan 't blaken?
Een hart, van liefde en ſmart verſcheurd? ik waag, het uit te ſpreken,
En 'k beef niet dat Uw heiligheid de ontheiliging zal wreken
Van 't U gewijd aanbiddingsoord? — ô Neen, wat zoude ik vreezen?
De gloed die my het hart verteert, kan niet dan ſchuldloos wezen.
Zy wekt mijn kaak geen ſchaamteblos; de deugd deed haar ontgloren,
En zuiver is ze als 't voorwerp-zelf aan wie ze is toegezworen,
Die liefde die my heilig is, trotste alle lotbeproeving;
Veredeld door ſtandvastigheid, gelouterd door bedroeving,
Bekenne ik haar voor al wat leeft: ja, 'k riep haar zonder ſidderen
Algoedheid, by deze outers uit, beſtemd voor Uw aanbidderen.
Ja, trots het huiverend ontzag, gevoeld op dezen drempel,
Beſtond mijn mond Elvires naam te fluiſtren in Uw tempel;

Digitized by Google

En deze naam, te rug gekaatst langs al de grafzerkſteenen,
Gelijk de klaagtoon van een ſchim die zuchtende is verdwenen,
Verbrak de plechtig ſtille rust in deze doodſche muren! ——

Vaarwel, gy kille doodenwijk! Reeds tweemaal zijn my de uren
Door de Echo van de nacht herhaald ſints hier mijn tranen vloten;
De Hemel tuigde van mijn ſmart, en ik heb troost genoten.
Wellicht dat in dit oogenblik aan afgelegen ſtranden,
Elvire, als ik, de nacht doorwaakt in duiſtre tempelwanden,
En eenzaam, met mijn beeld alleen, en plasſende in het weenen,
Haar zuchten 't outer toevertrouwt die met mijn zucht vereenen.

Na La Martine.

DE

DE DOOD.

De dwaas alleen veracht de dood;
De in ſchuld gezonknen doet hy beven:
De droeve roept hem in zijn nood;
De wijze toeft hem heel zijn leven,
En vreest of wenscht zijn naadring niet,
Steeds vaardig als Gods wenk gebiedt.

Geen Heiden, hoe geroemd in deugd,
Kan zoo gelaten voor hem bukken.
De Kristen ſlechts, in God verheugd,
Ziet zich bemoedigd de aard ontrukken:
Zijn kenmerk is, met blij gemoed
Te ſcheiden van het aardſche goed.

Digitized by Google

Hy kent, erkent', een wrekend God,
Maar kent ook één Verlosser tevens,
En ſtelt gerust zijn eeuwig lot
Aan d' onvergangbren Vorst des levens.
Op Zijn genade is hy gerust
By d' overtocht naar Edens kust!

Rampzalig is de ſterveling
Die 't licht der Godsdienst niet ziet blinken,
Maar wacht, van uit dees aardſchen kring
In 't duiſter *Niet* te rug te zinken,
Terwijl hy elken zucht verſmoort
Die opwelt naar een beter oord.

Rampzaalger nog, die ſlechts beſeft
Wat zondenlast zijn ziel belade,
En, daar de ſchrik der wraak hem treft,
Geen redding hoopt van Gods Genade,
Vertwijflend wacht hy aan het graf
Eens onvermurwbren rechters ſtraf!

Maar

Maar wel hem, die, by 't lijfsverval,
Zijn ziel onſterflijk mag beſchouwen,
En tot den heerſcher van 't heelal
Kan opzien met een blij vertrouwen,
In hoop van na het aardsch geween
Het eeuwig leven in te treên!

Gelukkig, die dit ſchijnbeſtaan
Gelijk een pelgrimſchap ziet enden!
Die aan het uiteind van zijn baan
Het oog gerust tot God mag wenden,
En in de dood een haven ziet,
Waar hy, na 't ſtormen, rust geniet!

Na het Fransch.

Digitized by Google

KLEEDING.

Wat dwaasheid is het, trotsch te pronken,
Met rijke of nieuwe klederdracht,
Heeft God niet Eva 't kleed geſchonken
Na dat zy was ten val gebracht?

Ja, Zijn erbarmen gaf haar kleeding,
Toen haar des onſchulds dosch ontviel!
En dit gevolg der overtreding,
Zou hoogmoed wekken in mijn ziel?

Neen, moge ik nooit zoo zondig pralen!
Hoe ſchitterend mijn opſchik zij!
Het ſtille lelietje der dalen,
Siert eindloos ſchooner dosch dan my.

Neen!

Digitized by Google

Neen! laat geen hoogmoed my verleiden;
Den worm ontleende ik deze pracht:
En 't arme ſchaapjen uit de weiden,
Droeg lang voor my dees zelfde dracht!

De vlinders die om 't bloembed zweven,
De paauw met blinkend goud beſtikt,
De visch met zilverglans omweven,
Zijn eindloos rijker opgeſchikt!

Neen! Zoeke ik beetre praalgewaden
Dan ijdel goud of zijwormrag;
Een dosch, dien bui noch motten ſchaden,
En Jezus-zelf te dragen plach.

Mijn ziel zij met het kleed omhangen
Dat reinheids zilvren ſtralen ſchiet;
Zoo moog my Gods Genade ontfangen
Wanneer Hy my ten bruidsdisch ziet!

UIT-

Digitized by Google

UITBOEZEMING

IN

NIEUWJAARSNACHT,

MDCCCXXII.

Aan U, Beheerscher van 't Heelal,
Die met een enklen wenk den loop der tijden regelt;
Die, al wat is of wezen zal
Door 't onmiskenbre merk van liefde en trouw bezegelt;
Aan U, die onze Vader zijt,
Hoe roekeloos opk soms Uw kindren van U wijken;
Aan U zij onze dank gewijd
Voor Uw zoo onverdiende, onmelbre, Liefdeblijken!
Tot U verheft zich ons gemoed
Nu 't vluchtig Jaar ten einde spoedt.

U,

Digitized by Google

U, wien geen tijd beperken mag,
U, Onbegrijpbare, is één dag als duizend jaren,
En duizend jaren als één dag;
Uw kracht zal met geen tijd, geene eeuwen, kenentvaren.
En ach! wy, wormen van het ſtof,
Wier adem rijst en daalt, en ſtil ſtaat, op Uw wenken,
Wy, naadren U met dank en lof,
En ſidderen, ô God, onze onmacht na te denken!
Zie neêr op 't diep vervallen kind
Dat Gy, hoe ſchuldig, nog bemint!

Welhaast roept Uw almachtig woord
De lachende Natuur, bevrucht met kruid en bloemen,
Weêr uit haar winterſluimer voort;
ô Doe ons in haar ſchoon dienst milden oorſprong roemen!
Zy wijst ons op die Vaderhand
Die op gepasten tijd de velden drenkt met regen,
De Zon heur renbaan wijst en ſtand,
En 't kiemend zaad in de aard bevrucht met rijken zegen.
Zoo wankel', wat er ooit geſchied',
Ons hart in 't Godbetrouwen niet!

't Is

't Is duister, Vader, om ons heen.
De Geest des Opstands schijnt met 's Afgronds fakkellichten
Verwoestend over de aard te treên,
En blindt des stervlings oog voor God en Kristenplichten.
Het afgeloopen jaar trad af
In tranen en in bloed, en laat die sporen achter;
Ontsluit Gy de oogen voor Uw straf,
En make 's boetlings rouw Uw vaderslagen zachter!
Herroep 't verloren kind tot U,
Op dat het van zijn afval gruw'!

't Is duister, Vader, als de nacht!
De stroom woedt aan den trans, hy woedt in 't hart der volken;
Treed op met Uw behoudenismacht,
Uw wenk betoom' 't geweld en leer der moordren dolken!
Laat, laat Uw zondig kroost niet los,
Dat, zich Uw hand ontscheurt, geen God kent of geweten,
En in des hoogmoeds dollen trots
Zich machtig waant en vrij in zondens slavenketen!
ô Roep Gy die verdoolden weêr,
En smette 't bloed den grond niet meer!

Hier,

Digitized by Google

Hier, Vader, waar Uw zegen woont,
(Ach! zien we ons-zelf in 't hart of 't iets by U verdiene!)
Hier, waar Ge U zoo ontfermend toont,
Hier houde Uw hand ons vast, en leide ons, Ongeziene!
O Hou ons van den hoogmoed vrij
Die Uw gezag weêrstreeft in dat van Vorst en Wetten!
Dat steeds Uw Vrede met ons zij,
En laat nooit schuldloos bloed den grond van Neêrland smetten!
Uw Vrede zij ons deel, O God,
By 't stil berusten in ons lot!

Gezegend blijve Uw leer ons hart,
Die ons tot steun verstrekt, en troost in dood en leven!
Geef, dat Uw Rijk bevorderd werd',
En Neêrland onvervalscht zijn' Heiland aan blijv' kleven!
Doe Gy ons biddend waakzaam zijn,
En, zoo wy op den leer der jaarlaizoenen achten,
Leer Gy ons, (onverleid door schijn)
De teekenen des tijds; en blijd op de uitkomst wachten;
Op dat ons Jezus vind' bereid
Tot de intrede in Zijn heerlijkheid!

Digitized by Google

Daal Uwe troost in 's droeven ziel,
En heur den weenende op by 't graf van dierbre panden.
Hoe veel hem ook op aarde ontviel,
Hy zoeke 't weêr in U, en geef zich in Uw handen!
Hem ſcheur' de ſmart, by 't wreed gemis,
Van 't ijdele aardſche los, en voer' hem op naar boven;
Op dat hy in zijn droefenis
De hand die geeft en neemt, met dankend hart moog loven;
En voel' zich ieder, wat hy lij',
Den God die redding ſchenkt, naby!

Ook my, ô God, die ſints den ſlag
Waarmeê Gy onze hoop, ons uitzicht, deedt verdwijnen,
Geen dag meer blijd ontgloren zag,
Maar 's levens keten ſleep in dof en moedloos kwijnen;
Ook my betaamt de dank, ô God!
U danke ik dat mijn ziel, niet in dien ſlag bezweken,
Uw Liefde erkent in 't ſmartlijk lot;
En 't dof beneveld oog terwijl mijn tranen leken,
Met kalmte Uw' Hemel tegenlacht
Waar me eens het blijde weêrzien wacht.

Veel

Veel nam Uw wijze wil ons af;
Veel heeft Uw Liefde ons nog tot troost en ſteun behouden!
Hoe velen ſiert de Koningsſtaf,
Die voor hun diadeem ons lot verwisſlen zouden!
Ja, meer dan heel deze aarde omvat
Bezitten we in de telg die 't beeld draagt van zijn broeder,
En 't zelfde hart, dat hy bezat,
Zijn' dierbren Vader wijdt en altoos droeve Moeder.
Behoud ons, God, dat eenig pand,
En leid hem aan Uw vaderhand!

My, dobberend in hoop en vrees,
Geſlingerd als een kiel op de ongeſtuime baren,
Die, na dat zy ten wolken rees
d' Onpeilbren ſchoot der zee gereed ſtaat in te varen,
En, (telkens weêr om hoog gejaagd
Om telkens, naar het golft, weêr dieper neêr te dalen,)
Het beeld van 't lot des ſtervlings draagt,
Afwisſlend, als in 't hart zijn rustloos ademhalen: —
Zoo, dobbrend op des levens vloed,
Schokt vrees en hoop het zwak gemoed.

Digitized by Google

Wat, wat beſtemt me Uw wil, ô God?
Ach, mag de worm van 't ſtof dus vragend tot U ſpreken,
Wiens hand den loop van 's menſchen lot
Als die der zeên geleidt en ſpiegeleffen beken? —
Ja, als de nacht in tastbaar zwart
Den ſcheepling overvalt by ſtorm en onweêrvlagen,
Dan immers mag zijn angſtig hart
U, Bron van 't eeuwig licht, een enklen lichtſtraal vragen?
Van wien, dan van Uwe Oppermacht
Wordt uitkomst in den nood verwacht!

Mag ik de toekomst niet doorzien,
Niet dringen in het lot, my door Uw raad beſchoren;
Genoeg! Gy kunt de ſtond gebiên,
Dat, na de donkre nacht, het licht weêr op zal gloren.
Genoeg, dat Hy, die wenkt en 't is,
Op wiens ontzachtbre ſtem de dooden 't graf ontſtegen,
Die dag ſchept uit de duiſternis,
Uit tegenheden vreugd en onverwachten zegen! —
Genoeg, dat Hy het Lot beveelt,
Zijn Liefde, ramp en welvaart deelt!

Digitized by Google

Ô Dringe ik dan geen toekomst in
Maar geef my op aan God, die eenig wil wat goed is.
Wêl hem, die met des jaars begin
Bemoedigd met Hem gaat, hoe donker 't voor zijn voet is!
Die ziet niet om, of voor zich heen,
Maar volgt met Kriſtenmoed, hoe doornig 't pad moog wezen;
Geen dwaallicht doet hem zijdwaarts treên;
Hy zal in Zijn gelei' het dal des doods niet vreezen;
En eenmaal vinden we over 't graf
Hen weêr, die God ons nam en gaf!

Ach! vrage ik dan mijn' Schepper niet
Wat wisſeling van 't lot dees jaarkring my zal geven:
Niet mijne, maar Zijn wil geſchied'!
Wat ons de toekomst brengt is veiligst Hem verbleven.
Maar, zoo mijn dag ten einde ſpoedt,
Dan, Vader, vind' de dood my vaardig op Uw wenken!
Gy, wil me om 's Heilands offerbloed,
Den toegang tot Uw Rijk uit loutre erbarming ſchenken!
Den Gade en 't kind dat om my ſchreit....
Hergeeft Gy me in Uw heerlijkheid.

1822. *In een krankte.*

Digitized by Google

VADZIGHEID.

Zie gindſche ruige bergſpelonk,
Waar nooit het zilvren licht in blonk,
Noch 't goud der zon een ſtraal mocht ſchieten;
Waar nacht regeert en duiſternis,
En 't leven niet meer leven is,
Maar de uren als de ſneeuw vervlieten.

Wie is hy die in deze krocht
Een ſchuilplaats voor de wareld zocht?
Een ſchuilplaats? Heft u op, mijne oogen!
Aanſchouwt haar die dit hol bewoont:
Ziet wat haar dof gelaat u toont,
En 't oog, met neevlen overtogen.

Ik

Digitized by Google

Ik zie en ken u, Vadzigheid;
Die 't menschdom ten verderve leidt;
Die arglooze onschuld doet bezwijken;
Die moed en lust en kracht verdooft;
Die 't onherroeplijk leven rooft;
En, van het pad der deugd leert wijken.

Steeds van de Zorgloosheid verzeld,
Die jaar noch dag noch uren telt,
Denkt ge aan geen toekomst, geen voorleden;
En, met de Traagheid hand aan hand,
Die wijd en zijd haar strikken spant,
Wordt de Eerzucht door uw voet vertreden.

Onwetendheid, en dwaze zucht
Naar alles dat de wijze vlucht,
Omklinken u met stalen ketens:
Lichtzinnigheid volgt in uw stoet,
Met raadlooze onmacht zonder moed,
En dooft de roepstem des Gewetens.

Digitized by Google

Liet ge eens des levens plichten los,
Van toen verdween de welvaartsblos,
De glans der zielrust uit uw oogen.
Sints heeft de woeſte ſchaamtloosheid
Zich op uw kaak ten toon geſpreid
En 't voorhoofdblozend bloed ontzogen.

In 't eind, van elk gevoel ontbloot,
Werd vuige lust uw ſpeelgenoot,
Tot, zat van ingebeeld genieten,
Dit zelfs u geen genot meer ſtrekt,
En niets u uit den ſluimer wekt
Waarin u 't leven zal ontſchieten.

Gelijk de trotſche Sibariet,
Die wreevlig 't rozenbed verliet
Waarop hem weelde en wellust ſuste
Om dat een dorrend rozenblad
Zich in de peul gekronkeld had
Waarop hy 't weeldrig lichaam rustte;

Digitized by Google

Zoo ook vergalt ge u-zelv het zoet
Dat jeugd en voorſpoed ſmaken doet;
En, prooi van doffe zelfverveling,
Voor deugd en ſchoon en waarheid koel,
Wordt nooit uw ſluimrend zielsgevoel
Gewekt tot teedre mededeeling.

Gy, Jeugd die prijs ſtelt op 't beſtaan,
't Is met uw levensvreugd gedaan;
Uw blijdst vooruitzicht is vervlogen,
Stort ze eens haar invloed in uw hart.
Wie ze in haar klemmend net verwart,
Is rasch zich-zelv' en de eer onttogen.

ó Wend niet roekeloos den voet,
Hoe hijgend van den zomergloed,
Naar 't koele rustbelovend lommer,
Dat, lieflijk weemlend om dit oord,
De onnoozlen door zijn ſchaauw bekoort,
Maar 't hol omruischt van wee en kommer!

Digitized by Google

Offchoon uw voet op diſtels treedt,
Zoek hier geen balſem voor uw leed.
Waar de addren ſchuilen onder 't lover!
De kronkelbaan die herwaarts voert,
Hoe ſchoon met bloemen overvloerd,
Dekt d' open muil eens afgronds over.

En, droeven, 's levens plagen moe,
Geeft, geeft uw lustloos hart niet toe,
Hoe plettrend u de ſmart moog treffen!
Houdt God in 't oog en 't plichtgevoel;
Zijt werkzaam tot Zijn heerlijk doel;
En leert, u boven de aard verheffen!

Beſtrijdt de trage moedloosheid
Die 't argloos hart een valſtrik ſpreidt;
En zoekt geen rust in werkloos kwijnen!
God-zelf heeft u een perk bepaald,
En zoo u de avond nog niet daalt,
Het leven zal toch eens verdwijnen.

Neen,

Digitized by Google

Neen! — 't neemt by 't ſterven eerst begin.
Bedroefden, ſluimert dan niet in,
Noch viert uw ſmart in 't jamm'rend ſchreien;
Leert hier, geen trotſche Stoïcyn,
Maar Kristen, needrig Kristen, zijn,
En moedig 's Hoogſten wil verbeien!

AAN

Digitized by Google

AAN HARE MAJESTEIT,

BY DE HERSTELLING VAN PRINSES MARIANNE UIT HARE KRANKTE

IN 1821.

Niet aan den voet van Neêrlands Koningin,
Op 't Rijksgeſtoelt' met Vorſtenpracht omgeven;
Neen, tot het hart van WILLEMS Gemalin,
Door deugd nog meer dan Vorstlijk bloed verheven: —
Niet met den toon van 't luide feestgewoel,
In d' algemeenen galm der vreugd verloren;
Maar uit een hart vertederd door 't gevoel,
Waagt thands mijn ſtem den Hofwand door te booren.
Of zou een ziel, door moedervreugd en ſmart
Geſlingerd als de golf in ſtormgetijden,
Niet deelen in 't beklemmen van uw hart?
Niet in de vreugd, gevolgd op zoo veel lijden?

Door-

Digitized by Google

Doorluchte Vrouw! — ô Ja, het geen gy leedt,
Is my bekend die telg op telg moest derven;
Ja, 't wee dat u den boezem open reet,
Vernieuwde my het ſchouwſpel van hun ſterven.
Geen Vorſtenrang, geen ſlonkrend throonſluweel,
Heeft iets dat u die angſten kon verzachten,
Die moeder zijt, en moeder zoo geheel,
In trouw beproefd en Kristlijk plichtbetrachten.
Geen hart zoo koel, dat niet, met u verplet,
Met u gevreesd, gehoopt heeft, en — gebeden!
Heel Neêrland is in 't ſtille zielsgebed
Voor 's Hoogſten throon vertrouwend opgetreden.
Uw lijdzaamheid, uw onderworpen wil,
Uw moederſmart vond daar omhoog erbarmen;
De Hemel wenkte, en 't woest verderf ſtond ſtil,
En liet den prooi ontzinken aan zijne armen.
Dacht ik me u ſoms by de aangebeden ſpruit
In hijgende angst en nooit bevredigd ſtaren,
Ik weet het, wat die doodsangst in zich ſluit,
En hoe zy 't bloed dan ſtolt in hart en aâren!
ô Ware er dan in zulk een uur van ſmart
Geen hoop op HEM die heerscht op dood en leven; —

Geen

Digitized by Google

Geen hooger ſteun voor 't ſcheurend moederhart
Dan wat deze aard en wat ze omvat, kan geven: —
Ó Ware er dan geen zetel ginds om hoog,
Waarvoor ze in nood vertrouwend neêr kon knielen; —
Geen Redder, waar nooit droeve henen vloog
Of voelde 't hart met moed en troost bezielen; —
Wat wierd van haar die 't telgjen lijden ziet
Waarin zy leeft, waarin zy zich voelt ſterven!
Ach! waar ooit dolk eens ſtervlings borst doorſtiet,
Dees wreede ſmart waar wreeder duizendwerven.
Maar de Almacht zendt haar reddende Englen neêr;
Geloof en hoop vond in Haar oog ontfermen:
Geen tranen toen dan vreugdetranen meer!
Zy ſchonk het kind zijn oudren weêr in de armen.

* * *

Luik thands weêr op, geliefde Lentebloem!
Herneem op nieuw gezondheids rozenkleuren;
Gróei als voorheen, uw Oudren lust en roem,
Na 't bangſte wee en pijnlijkst hartverſcheuren!
Gezegend zij u-zelve 't bang gevaar,
Doorworſteld op den wenk des Albehoeders!

Ge-

Digitized by Google

Gezegend zij de ſmart, hoe plettrend zwaar,
Die 't voorbeeld ſchonk der tederſte aller moeders!
Vergelde uw heil, uw voorſpoed en uw deugd,
Haar duizendvoud de tranen die zy plengde;
En 't leven ſtrekk' tot haar onſtoorbre vreugd,
Dat de Almacht u op haar gebed verlengde!
Het Hollandsch hart dat Deugd ſteeds hulde biedt,
Staart op den throon, haar thands ten wijk verkoren;
En 't rijpend kroost dat op dat voorbeeld ziet
Zal eenmaal weêr aan God en deugd behooren. —

* * *

Verheven Vrouw! plante uw geliefde ſpruit
Den zegen voort dien wy in U genieten;
En tot Gods hand (eerst ſpade) uwe oogen ſluit',
Doe ze U geen traan dan die van vreugd ontvlieten!

AAN

Digitized by Google

AAN MIJN ECHTGENOOT

OP ZIJNEN VERJAARDAG.

Gelijk, ten prooi aan 't ſtormgeweld,
De matte ſcheepling op de baren,
Die ieder dag als laatſte telt,
En vruchtloos naar behoud blijft ſtaren;
Wanneer hem na de bangſte nacht,
In nood en doodsangst doorgebracht,
Op eens de duiſtre nevels ſcheuren,
En 't groen der kust hem tegenlacht,
Betint met Febus rozenkleuren:

Zoo

Zoo rijst voor my, zoo onverwacht,
Deze uchtendzon aan 's hemels kimmen:
Nooit had mijn moedloos hart gedacht
Haar weêr met U te zien ontglimmen:
Deęs dag, mijn Gâ, nog aan Uw zij',
In de onverſtoorbre harmony
Van 't zaligſte gevoel te vieren!
Of dit zoo blijde feestgetij
Nog met mijn dichtloof op te ſieren!

Het is zoo. Dank, ja dank betaamt
Mijn hart, ó Gever aller gaven!
Dat, by Uw weldaân, diep beſchaamd,
Zich nog aan zorgen blijft verſlaven.
Het is zoo, ja, mijn dankend hart,
Dat zoo veel heils deelachtig werd,
Moest in mijn borst van vreugde huppelen;
En toch, vermeeſterd door de ſmart,
Voel ik mijn oog van tranen druppelen.

Digitized by Google

Ach! heeft mijn ziel zich niet gevleid
Dees blijden morgen te zien rijzen,
Hoe moet dan vreugde en dankbaarheid
In 't lofgezang Gods goedheid prijzen!
Hoe moest ik, van Zijn trouw gewis,
Mijn wil, die enkel blindheid is,
Steeds meer en immer meer verzaken;
Gerust, dat hoe het God beslist,
Hy 't met Zijn kindren wel zal maken!

Helaas! wat zijn wy blind in 't lot!
Hoe kwelt verbeelding ons met schimmen!
Hoe wisslen smart en vreugdgenot
Als wolken af, aan de avondkimmen!
Wy vreezen, en — het is om niet;
Wy hopen, en — het droombeeld vliedt!
Want anders had Gods raad bevolen.
Hy slechts, die op den Hemel ziet,
Kan nooit in zijn verwachting dolen!

Wel-

Digitized by Google

Welaan dan, danken wy te ſaam,
Mijn Ega, voor uw dierbaar leven;
En torſchen we in des Heilands naam
Wat Hy ons zal te torſchen geven.
Niet om ons-zelf is 't leven zoet,
Na zoo veel ſmart en tegenſpoed,
Met wat my nog het hart blijft prangen;
Maar, 't is een onwaardeerbaar goed,
Van 's Hemels liefde in leen ontfangen.

Ja, waard is 't leven, dat men 't mint
Om 't aan een dierbaar kroost te wijden!
Wie zou niet leven voor zijn kind? —
Niet alles voor zijn welvaart lijden? —
Ach! wie vervangt ooit hier beneên
De Moeder die zijn eerſte ſchreên,
Den Vader die zijn gang moet ſtieren
En hem op de aardſche aanloklijkheên
In God moet leeren zegevieren?

Digitized by Google

ô Dank dan, eeuwig dank en lof,
Zij d' Ongezienen opgezonden
Die, wat ons ooit op aarde trof,
Steeds balsem goot in onze wonden!
Ja, dank zij Hem die 't leven deelt,
't Geboorte- en sterfenslot bevoelt,
Dat wy nog danken op dit heden,
Daar 't windtjen reeds door 't graskruid speelt
Van duizenden, ons voorgetreden.

Wat dan de Algoedheid ons bestemm',
Geen kommer mag ons 't hart beknellen:
Verlies en onspoed voert tot Hem;
Maar voorspoed grijpt naar waterbellen!
Of heeft mijn ziel vergeefs geleên
In de oefenschool der tegenheên,
En zou ik wanklen in 't vertrouwen;
En, daar ik zonder hoop niet ween,
Die hoop niet op Gods Liefde bouwen?

Digitized by Google

Ô Ja, wat ook Zijn wil gebiedt,
Den Kristen voegt het lijdzaam volgen.
Hoe veel, wat ſmartlijk zielsverdriet,
Heeft reeds het meir des tijds verzwolgen!
Dan, 't was niet vruchtloos doorgeſtaan;
Al wat ons trof op 's levens baan,
Is zegen, weldaad, in mijne oogen:
En Hy die 't ons heeft opgelaân,
Had onze krachten afgewogen!

Welaan dan, moedig voortgetreên,
En God' de toekomst opgegeven!
Hy voere ons dwars door doornen heen,
Naar 't Vaderland waar we eeuwig leven!
Hoe hobblig dan ons pad ook zij,
Bevoorrecht nog, die zoo als wy,
Te midden van die doorneſtruiken,
In weêrwil van het ſtormgetij,
Het lieffte plantjen zien ontluiken!

Digitized by Google

Wat ook de vlaag verwoeſten moog,
Dat blijve ons 't pand van 's Hoogſten zegen!
Zijn bloei, bewaakt van 't Alziend oog,
Beſproei' de zachtſte hemelregen!
Geen giftdamp dring' zijn kelkjen in:
Zijn kroon genaak geen wesp of ſpin:
De ſtorm ontzie zijn teedren ſtengel!
Zoo zien wy 't eens by Gods gezin
Herbloeien als een juichende Engel!

Geliefde! zij dan dit Uw feest
Met dank begonnen en beſloten!
Hy, die en hart en ziel doorleest,
Zal dit ons offer niet verſtooten.
Van elke gift, is 't blij genot
De reinſte hartedank by God:
ô Danken, ſmeeken wy te ſamen!
De milde Heerſcher over 't lot
Zal ons vertrouwen nooit beſchamen.

Leyden, den 7 September 1822.

TEN

Digitized by Google

TEN VERJAARDAGE

VAN ONZEN JONGSTEN ZOON.

Waar, waarom is my 't hart zoo week?
Van waar dees teedre ontroering?
En waarom klinkt mijn toon zoo dof,
By zoo veel vreugd- en dankenſtof,
En klimt niet op ten hemelhof
In blijde geestvervoering?

Ach, zoo mijn vreugd niet luide klinkt
In ſchelle jubelzangen,
Zy is het die my 't hart doorweekt;
Zy is 't die uit mijn zuchten breekt,
En uit de ſtille tranen ſpreekt
My drupplende op de wangen!

Digitized by Google

Mijn knaapjen! Hoe? dees vreugdedag
Zou prijken aan de kimmen,
En ik hem niet met dankend hart
(Te midden van de ontelbre ſmart
Die ſteeds vergeefs beſtreden werd,)
Met teedre vreugd zien glimmen?

Mijn knaapj', ons dierbaar om U-zelv',
En dierbaar nog daarboven
Om de onvergeetbre beeldtenis
Die in Uw beeld doormengeld is,
En die ons by het hardst gemis,
Gods Vadergunst doet loven!

Met ieder opſlag van uw oog
Herroept gy ons uw broeder; —
Met ieder klankjen van uw ſtem
Herroept uw lieve mond ons hem:
En, wat my ook het hart beklemm',
Dit's zegen voor uw Moeder.

Met

Digitized by Google

Met ieder zuchtjen van uw ziel
Herinnert ge ons zijn deugden:
Met ieder blijk van kindermin,
Neemt ge, als hy plach, het hart ons in;
Herroept gy ons zijn eenvoudszin,
En teelt ons hemelvreugden.

Ô Denkt gy dat ik 't ooit vergeet,
Hoe teder hy u liefde?
Hoe menigmaal in de armen floot?
En hoe, (nog zuigling op mijn ſchoot,)
Zijn mond u duizend kusjens bood,
Als uw geween hem griefde!

En zou het me ooit vergeetbaar zijn,
Hoe gy zijn teêrheid loonde? —
Vergeetbaar, hoe uw wankle voet,
Gewiekt met onweêrhoubren ſpoed,
Hem tegenvloog met kus en groet,
En 't minnend hart hem toonde?

Digitized by Google

Neen! eer vergeet mijn ziel zich-zelv:
Ik leef in dat voorleden.
En zou ik dan, mijn dierbaar kind,
In wien ons hart HEM wedervindt
Die ons zoo innig heeft bemind,
Niet juichen op dit heden?

Maar 't is die zwijmelblijdschap niet
Die hart bedwelmt en zinnen:
Niets heeft zy van die wareldvreugd,
Waarmeê zich 't zorgloos hart verheugt,
In 't blinkend rozenkleed der jeugd,
Op welvaarts hoogste tinnen!

Aanbidding is zy in mijn ziel,
En paart aan weemoeds zoetheid.
Zy stort zich uit in 't dankgebed;
En Hy die op mijn beden let,
En vreugd en droefheid perken zet,
Aanvaart haar in Zijn goedheid!

Digitized by Google

ô Wel my, dat ik leven mag,
Om 't heel aan u te wijden:
't Gezegend zaad der Godvruchtplant,
Dat in u kiemt voor hooger ſtand,
Nog ſtrooien mag met eigen hand!
Wat is dan 't aardſche lijden?

Ja gy, die 't beeld zoo ſprekend draagt
Van d' u ontrukten broeder!
Mijn leven waar reeds uitgebluscht,
Had God niet u, mijns levenslust
In wien onze aardſche ſchat berust,
Geſchonken aan zijn Moeder.

Als ik ten hemel opwaarts zie,
Waar hy in 't zalig Eden,
Om Jeżus wil, zijn heil geniet,
Vertrouw ik dat hy op ons ziet,
En ſoms het blijde Hallellied
Verwisſelt met gebeden.

Ge-

Digitized by Google

Gewis! zoo eens ontſlaapnen ziel
Daarboven iets mag bidden,
Dan ſmeekt hy voor zijne Ouders troost,
En zegen op hun dierbaar kroost;
Dan troont zijn heilbeê onverpoosd
Gods zegen in ons midden!

Dan draagt hy u dien Vader op,
Die hem zoo liefdrijk leidde
Naar de eeuwig zaalge hemelſtad;
En, ſchoon hy vroeg langs doornen trad,
Hem op dat diſtlig levenspad
Ten Hemel voorbereidde!

Dan bidt hy, dat die Opperheer,
Wien de Englenkoren dienen,
Die hoeders aanſtelle op uw baan;
En, lacht u ooit verleiding aan,
Gy veilig in de wacht moogt ſtaan
Dier hemelſche ongezienen!

Ach,

Digitized by Google

Ach, hebt ge dan dien broeder lief,
Nog altijd lief, hierboven!
Gedraag u dan zijn beden waard;
En, zoo hy op dees zondige aard
Uit 's hemels vreugden op u staart,
Hoe zal hy de Almacht loven!

Ja, had hem God voor u gespaard
Ten voorbeeld en behoeder;
(Hy was dit waard te zijn, mijn kind,)
Gy hadt, en Vader, Gids, en Vrind,
Als 't graf uw Ouders asch verslindt,
Gevonden in dien broeder!

Maar ach! zoo hy u vroeg ontviel,
Blijf, blijf aan hem gedenken.
Vertrouw, als hy, op God-alleen,
Niet op het ijdle hierbeneên,
Dan moogt gy veilig voorwaarts treên;
Uw lot hangt aan Diens wenken!

Op

Digitized by Google

Op heden ziet gy 't tiende jaar
Uws levensloops herboren!
Hoe pijlsnel vloog die vlotte tijd!
Zij de uwe steeds aan God gewijd;
Hoe ras hy ook daarhenen glijdt,
Dan is hy nooit verloren.

De frissche Jeugd is na aan 't graf,
Voor haar bedekt met bloemen:
De Grijzaart waggelt er om voort:
De kranke legert aan zijn boord: —
Wat stervling die aan 't stof behoort,
Zal 't leven ZEKER noemen!

Dit aanzijn (neen!) is 't leven niet;
't Is slechts den weg naar 't leven.
Wanneer gy dien met God betreedt,
Dan is het wareldsch leed geen leed;
Dan zijn wy op Zijn wenk gereed
Dat leengoed weêr te geven.

Of

Digitized by Google

Of u de voorſpoed tegenlacht,
Of 't oog u ſtaat in tranen,
't Staat vast, dat alles wat ons treft
(Offchoon de ſtervling 't niet beſeft,)
't Godvruchtig hart om hoog verheft,
Den weg tot God moet banen!

Zoo ooit op 's levens pelgrimstocht
Uw uitzicht mocht verduiſteren,
Met God ontbreekt ons kracht noch moed;
Hy zal het licht zijn voor uw voet,
En, als de ſtormvlaag om u woedt,
Hy, legt zijn vaart in kluiſteren.

Hoe menig bleef de heilweg vreemd,
Wien weelde en voorſpoed blindden;
Daar droefenis en tegenſpoed,
Den weg ten hemel zoeken doet,
En 't needrig en oprecht gemoed
Aan Jezus mag verbinden!

Digitized by Google

Gy weet wie 't veld met bloemen tooit; —
Met ſtarrengloed de hemelen; —
Den waterſtroom in ijsboei klemt; —
Den vogeltjens hun vlucht beſtemt;
En 't vischjen dat den vloed doorzwemt,
Den ſtreek, dien 't moet doorwemelen.

Gy weet het, wat de Heiland zegt:
„ Gy gaat den musch te boven."
Het woord van Jezus wankelt niet:
Mijn lieve zoon, wat ooit geſchied',
Omhels de troost die Hy u biedt!
Blijf aan Zijn Trouw gelooven!

O Zoek het Hemelrijk-alleen!
Gy hoorde 't Jezus ſpreken:
Wie dat bejaagt, ontfangt gewis
(Hoe veel hy ook op aarde miſt',)
Al wat in 't leven nooddruft is;
Niets zal hem ooit ontbreken.

Wy

Digitized by Google

Wy dragen u dien Heiland op;
ô Zij uw deel Zijn zegen!
Hy hoede, en doe u zeker ſtaan:
En effene u de distelbaan,
Tot u de Hemel op zal gaan,
Ons door Zijn bloed verkregen!

1822.

Digitized by Google

OP DE AFBEELDING

VAN ONZEN DIERBAREN OUDSTEN ZOON.

Ach! waar dien lippen ſpraak gegeven,
En trof' zijn ſtem mijne ooren nog!
Maar neen! die trekken zonder leven
Zijn enkel hart- en zinbedrog!

Ach, zag dat oog mijn tranen vlieten,
En trof zijn oor mijn rouwgeklag,
Zijn blosjen zou gewis verſchieten,
Verdwijnen zou zijn hemellach!

Ja, waar dien lippen ſpraak gegeven
En licht aan 't oog dat op my ziet!
Hy kwam my wis in de armen zweven
En riep my toe: „ACH, WEEN ZOO NIET!"

Ja,

Digitized by Google

Ja, 't is die mond, — die zelfde trekken, —
Dat voorhoofd, open als de dag,
Waarop zijn hart zich plach te ontdekken,
De ſpiegling van zijn ziel op lag!

Ja, 't zijn die zachtheid ſtralende oogen.
't Is de eigen ſchuldlooze Englenlach,
Waarmeê hy, by zijn wieg gebogen,
Zijn bee voor God te ſtaamlen plach.

Getrouwe beeltnis des betreurden,
Als ſtaamlend knaapjen nagebootst,
Ach, zoo de tijd uw verw ontkleurde,
Toch ſchenkt uw flets gelaat my troost.

Den blik aan dat gelaat gekluiſterd,
Verplaats ik my in 't lang voorleên,
En 't ſchijnt of gy my tegen fluiſtert,
En troostrijk huppelt om my heen!

Digitized by Google

Ja, toen, toen waart ge als ſpelend wichtjen
Gelukkig, boven peil en maat!
Nog tuigt dat ſprekend aangezichtjen,
Een hart daar Englenvreugd in ſlaat.

Dan ach, die hemel werd betogen;
Maar nooit de hemel in uw ziel:
Want de Almacht hieldt gy ſteeds voor oogen,
Hoe zwaar u ook het lijden viel!

Vroeg ging des lijdens ſchool u open,
En dubbel leed ik in uw ſmart!
Maar leerde u op den hemel hopen,
En dulden met een lijdzaam hart!

Hier waart gy in dees ſchool van lijden
Uw zwakke moeder reeds vooruit;
Wel u, wien na 't doorworſteld ſtrijden
De Hemel zich zoo vroeg ontſluit!

Ja,

Digitized by Google

Ja, gy waart waard my voor te treden,
Die in den wrangſten tegenſpoed
Uw oudren zalfde wat zy leden!
Uw moeder 't voorbeeld ſchonkt van moed.

Ja, gy waart zulk een voorrecht waardig,
Die, moedig in de wreedſte pijn,
Steeds tot den wil des Hoogſten vaardig,
Haar leerde in God gerust te zijn!

Thands zijt gy al dat leed ontheven;
En, rein door Jezus offerbloed,
Is u het erfdeel daar gegeven
Waar 't Englendom u Broeder groet.

Hoe troostrijk is de blik naar boven,
Der moeder die naar 't weêrzien ſmacht;
Wat balſem is haar 't ſtil gelooven,
Wat licht, in 's warelds jammernacht!

Digitized by Google

Ja, beter, u op aard te derven,
En nageweend tot aan mijn graf,
Dan dat, mijn dierbre, een ſpader ſterven,
U ſpader 's Hemels vreugde gaf!

O Blijve ik dan niet troostloos weenen;
Ik, die toch zonder hoop niet ſchrei,
Maar eenmaal, 't zalig, blijd' hereenen,
Om Jezus offerbloed verbei!

HET

Digitized by Google

HET GRAF.

Gy, ſtil verblijf van 't afgelegde ſtof,
Hetgeen de Dood met zijn verwoeſting trof;
Geliefde plek, waar onze dierbre panden,
Den dwang ontrukt van 's levens kerkerbanden,
In zoeten ſlaap, door 't lijden nooit geſtoord,
Vertoeven, tot de jongſte morgen gloort,
Die 't ſchemerlicht voor 't eeuwig licht zal wisſelen!
't Zij blad en ſtruik op uwen heuvel ritſelen
Als Boreas zijn woede teugel viert,
Of bloem by bloem die door de graszoó zwiert,
In ſtillen praal zich op het koeltjen wiegelen,
Daar we in heur kelk het avondgoud zien ſpiegelen,
Door 't heldre nat van 's hemels daauw geſmukt;
Het zij de zerk uw donker welfſel drukt
In 't ſtille koor, aan 's Hoogſten dienst geheiligd;
Des ſtervlings rust is in uw ſchoot beveiligd.
Geen donderknal, geen plettrend hemelvuur,
Treft hem die eens den tol ſchonk aan natuur!

Digitized by Google

Gy, ſtil verblijf, dat wy met huivring naderen,
Waar de enge borst weêr ruimer lucht mag gaderen,
Het brandend oog weêr nieuwe tranen vindt; —
Gy donkre koets van die ons hart bemint, —
Gy plekjen aard waar we onzen ſchat begroeven,
Ons dubble bron van troost en zielsbedroeven; —
Het is by u, die met dien ſchat, ons hart
Beſloten houdt, dat de onverwinbre ſmart
Het peil beſtemt der ongeveinsde liefde:
Gy toetst de ziel hoe diep 't gemis haar griefde.
Het is by u, dat reine zielengloed,
Om hoog geput en uit God-zelf gevoed,
Zich onderſcheidt van wufte lust der zinnen! —
Wie 't voorwerp mist van 't zinnelijk beminnen,
Dien droogen ras de tranen van 't gelaat.
Hy ſlechts wien 't hart van zuivre liefde ſlaat,
Gevoelt by 't graf, dat, wat zijn borst ontvlamde,
Uit hooger kring, ja, uit God-zelven ſtamde;
Ontwaart in 't hart by 't nooit vergeetbaar graf,
Dat dierlijk ſtof zijn vlam geen oorſprong gaf.
By 't graf wordt zy gelouterd van het zinlijk,
En, als zijn ſmart, door tijd noch lot verwinlijk;

De

De dood herſchept haar tot nog zuivrer gloed,
Tot heiliging van 't Godgewijd gemoed.

Wie zoude er ooit een dierbaar pand verliezen,
En 't weenen niet voor alle wellust kiezen?
Wie wenschte er ooit een eindperk aan de ſmart,
Wien eens de Dood een lievling reet van 't hart?
Neen! wie herſtel van aardſche ramp mocht hopen,
De wond by 't graf blijft ongeneesbaar open!
Het echt gevoel gedoogt niet dat zy ſluit;
Geen balſemvocht dat haar in 't bloeden ſtuit!
Het ſchijnt ons plicht, die hartwond niet te heelen;
Ze is 't eenig zoet dat onze ſmart kan ſtreelen.
Ja, 't is genot, aan wien ons hart beſchreit
Te peinzen in nooit ſtoorbare eenzaamheid.
Het is genot, ja 't hoogst dat de aard kan geven,
Als de ons ontrukte in onze erinn'ring leven!
Wat moeder roept den lievling van haar ſchoot,
Wiens lipjens eens haar boezem voedſel bood,
Niet weêr te rug in zoete erinneringen,
Schoon telkenmaal haar tranen 't oog ontſpringen
Wanneer zijn beeld zich opdoet voor haar ziel?

Digitized by Google

Wien 't dierbaar kroost in 's levens bloei ontviel
Zoekt voedſel voor zijn ſmart in 't aangedenken,
En, tranen aan zijn dierbare asch te ſchenken.

Mijn Julius! gy, wien mijn bloedend hart
Nog ſteeds beſchreit met diep verkropte ſmart;
Wiens dood, offchoon ze my het hart verſcheurde,
Mijn ziel van 't ſtof naar hooger kringen beurde;
Mijn Julius, wiens beeld my dag en nacht
Omwemelt en des afzijns wee verzacht;
Wien ik van uit dees ſtofklomp na blijf oogen
Tot boven 't licht van 's hemels ſtarrebogen;
Wiens beeltenis by d' eerſten dageraad,
Als ik ontwaak reeds voor mijn blikken ſtaat;
Wiens ſchim me omzweeft by 't kalme zonnedalen,
Wanneer mijn hart met ruimer ademhalen,
Wanneer mijn ziel, als min van 't ſtof bezwaard,
Den kerkerband ontworſteld van deze aard,
U nazweeft, u ontwaart, en uw nabyheid
(Schoon 't zichtbare en onzichtbare u van my ſcheidt)
Zich kennen doet aan 't moederlijk gevoel: —
Ach, werd mijn ziel voor al het aardſche koel,

Mijn

Mijn zoetste lust zijn die herinneringen
Waarby mijn ſmart in tranen uit mag dringen!
't Is dat alleen, dat ons uw ſterven liet!

Gelukkig, wie het terpjen groenen ziet
Dat de asch beſluit van diergeliefde panden!
Gelukkig, die in 's Hoogſten tempelwanden
Den grafzerk weet van hun die zy beweent,
En de ingekropte ſmart op dat geſteent'
In tranentroost, in tranen, uit mag gieten!
Ja, wel hem, die dat voorrecht mag genieten!
Het werd, (helaas!) ons weenenden ontzeid;
Daar is geen weg die tot zijn grafſteê leidt;
Daar is voor ons geen naadren tot zijne aſchen,
Omſpoeld, beſtelpt van de ondoorpeilbre plasſchen
Des Oceaans. Want ach, toen hy ontſliep,
Ontſloot zijn graf zich in 't onmeetbaar diep.
Vergeefs zou 't oog door golfgebergten boren;
Zijn dierbare asch is voor ons oog verloren,
En zijn gebeente .... Algoedheid! welk een ſmart
Beſtemde Uw wil voor 't ouderlijke hart!
Ach, blijf ons by in 't ſmartelijkst bedroeven,

En

En ſterk Gy ons in 't ſtreng geloofsbeproeven!
't Is wijsheid, liefde, al wat Uw raad bepaalt. —
Het lijk dat in der zeên diepte daalt,
Is op Uw wil dat doodverblijf gegeven;
ô Laat mijn ziel Uw weg niet tegenſtreven,
Niet hechten aan hetgeen het zintuig treft;
Maar, in 't gevoel dat zich tot U verheft,
De parel, niet de broze ſchelp, betreuren!
ô Mag het dan uw' oudren niet gebeuren,
Mijn Julius, te weenen op uw graf,
De wil geſchied' van die u nam en gaf!
Uw asch, offchoon in 't peilloos diep verborgen,
Toeft veilig op de jongſte ontwakingsmorgen.
Dat uur rukt aan met onverpoosbren ſpoed,
En zalig, die de hoop des weêrziens voedt.
't Is U bekend, wiens throon is op de ſtralen
Van 't vlekloos licht waaruit we Uw macht zien pralen,
't Is U bekend, hoe menigmaal mijn oog
't Nog groeten zal aan 's hemels wolkenboog
Eer my Uw wenk van 't leven los zal binden;
ô Mog dat uur my kalm verbeidend vinden!
Beperke Uw troost de wenſchen van mijn hart,

Zoo

Zoo haaſte ik niet, maar toeve 't eind der ſmart
In ſtille hoop en nederig vertrouwen,
Tot zich 't geloof verklaart tot blijd aanſchouwen!

ô Gy, aan wien het voorrecht niet ontzegd is,
Op 't graf, waarin uw dierſte ſchat gelegd is,
Het offer van uw tranenvloed te biên;
Zoudt gy 't gewelf dien ſchat verzwelgen zien
En deze plek u ooit vergeetbaar wezen!
Zou 't heuveltj', op het dierbaar ſtof gerezen,
Uw hart niet meer dan 't ſchoonſte lusthof zijn?
Zou de Egâ van haar diepe boezempijn
Ooit afſtand doen ten prijs van 't koud vergeten?
Zal niet haar ſmart haar hoogſte wellust heeten?
Kent hy die eens zijn Weêrhelft ſterven zag
Een zoeter lust dan 't ſtille rouwgeklag?
Zal ooit het kind der Oudren graf genaken
En 't zielwee niet in al zijn kracht ontwaken?
Zal 't vriendenhart d' in nood beproefden Vriend
Vergeten, als het graf zijn ſtof verſlindt?
ô Neen! de band door 's Hoogſten hand geſtrengeld,
Waarin geen zucht van eigenbaat zich mengelt,

Is

Digitized by Google

Is sterker dan het algeweld der dood;
De Liefde, die uit reine bron ontsproot,
Zal nood en dood en tijd en graf met doven.
Ze is Godlijk vuur, ons toegestroomd van boven;
Ze is de edelste kleinodie van de ziel,
Die 't menschdom bleef toen 't aan zijn God ontviel;
En, baart zy smart, zy is de wellust tevens,
De zoetste troost, op 't distlig pad des levens.

Als de eerste smart, die van geen tongels weet,
En zich ontlast in d' overluiden kreet,
Van lieverleê zich oplost in de tranen
Die 't stikkend hart een weg tot adem banen;
Als dat geween in zachten weemoed wordt
Verwisseld, en de Godsdienst balsem stort
In de open wond die onverpoosd moet bloeden;
Hoe zoet is 't dan, dien teedren rouw te voeden!
Offschoon zy ook een stille somberheid
Op ieder uur van 't vreugdloos leven spreidt,
Met donkrer tint elke aardsche ramp verzwarte,
Toch is zy dier aan 't hoogst verkoelbre harte;
Toch houdt zy ons voor aardsche weelde koel,

Toch

Toch minnen wy dat peinzend rouwgevoel,
En ſchuwen 't lied waar vreugde en lust in huppelen,
Om, ongezien, een ſtille traan te druppelen
Op 't molmend lijk welks beeltnis ons omzweeft.
Een teedre ſtem, die zoeter weêrklank geeft
Dan 't vreugdelied, ſpreekt uit de grafgewelven;
Hun ſchoot bevat een aandeel van ons-zelven,
Voor ons geween als 't zielloos marmer koud,
En dat ons oog op de aard niet weêr aanſchouwt.
In 't donker graf dat we onze ontſlaapnen gaven,
Ligt elk gebrek voor altoos meê begraven.
Hun dwalingen en zwakheên dekt het meê.
't Is alles rust in de aardſche legerſtee;
Van uit zijn ſchoot moet teedre erinn'ring ſtijgen,
Alle andre drift leert aan zijn boorden zwijgen.
Wien dwingt de zerk, zelfs van eens vijands graf,
Geen zelfverwijt, geen zucht van wroeging af
Indien men ooit door weêrwraak aangedreven,
(Voor minbetoon en Kristlijk ſchuldvergeven)
Getwist heêft met dat handvol nietige aard
Die 't graf ten prooi der wormen houdt bewaard?

Ga

Digitized by Google

Ga by 't gebeent' eens dierbren overleden'
Om met uw hart in rekenſchap te treden:
Daar klinkt de ſtem, die nimmer, nimmer, liegt.
't Is daar, waar 't hart zich nooit in ſluimer wiegt.
Daar, daar ontwaakt het ſluimerend geweten,
En wordt dat hart met dolken opgeeten
Om elk verzuim waar aan ge u ſchuldig acht;
Om elken plicht met wrevelzin volbracht;
Om elk bewijs van liefde en trouwbetoonen,
Zoo gy 't beſtondt met koelheid te belonen:
Want nimmer geeft het graf de ontſlaapnen weêr,
En wroegingſmart geeft geen vergoeding meer.
Ziet zich een hart dat nimmer willends griefde
Toch huivrend in by 't graf van een geliefde,
En wordt het, zich geen plichtverzuim bewust,
Door 't denkbeeld reeds der mooglijkheid ontrust,
Van vrees beklemd, of 't ooit een zucht ontdekte
Die leedgevoel in zijn beweende wekte;
Wanneer 't met ſchroom 't voorleden gadeſlaat:
Hoe moet dan hem, die zelfveroordeeld ſtaat,
Het gram verwijt door merg en beenders dringen!
Te ſpade is dan 't vertwijflend handenwringen!

Digitized by Google

Te ſpade! Want de traan, die gy vergiet
Is ongezien, en wekt uw dooden niet.

ô Hebt ge als kind, by 't vruchtloos plichtvermanen
Het Oudren-oog ſoms zwemmen doen in tranen;
De groef der ſmart gevoegd aan d' ouderdom;
Hun kruin, die van het achtbaar zilver glom
(God-zelv' ten hoon) nog dieper doen vergrijzen;
Hoe zal hun ſtof u van die ſchuld doen ijzen
Hoe zult gy dan hun kouden grafzerkſteen
Beſproeien met uw nutteloos geween! —

Gy, die het Kind, wiens jeugd gy moest verzorgen,
Verwaarloost hebt in 's levens vroegen morgen,
Gy voelt by 't graf waarin die ſluimraar rust,
In 't plichtverzuim waarvan ge u zijt bewust,
De worm der ſmart u aan de hartaâr knagen,
En 't uur van troost zal nimmer voor u dagen!
Ween met de Vrouw wie 't hart verwijten doet!
Met d' Echtgenoot, wiens wisſelzieke gemoed
De trouw verbrak aan haar, wier lentebloeſem
In rouw verwelkte aan zijn verkoelden boezem;

Die al haar rust, meer waard dan Ofirs goud,
Die haar geluk zijn hart had aanbetrouwd!
Hoe moet het bloed verstijven in zijne aderen
Zoo vaak zijn voet haar grafgesticht moet naderen!
Beklaaghren, welk een stem van uit dat graf
Treft u de ziel in woegings folterstraf!
Dan rijst haar beeld in bittre erinneringen:
Wat tranen ge ooit haar oog hebt doen ontspringen,
Wat zuchten ge ooit haar boezem hebt ontscheurd,
Gy ziet ze op nieuw, en altoos nieuw betreurd;
Gy hoort op nieuw de zuchten wederklinken,
En wenscht dat de aard uw voeten mocht ontzinken!

. . . . . .

By 't Maagdlijk graf, gy wufte jongeling,
Der teedre aan wie een wijl uw leven hing,
Wier argloos hart uw oogwenk had betooverd,
En wier gevoel gy naauwlijks hadt veroverd
Of 't vuur, dat u den boezem had ontgloeid,
Was met uw eed als rook voorby gespoeid; —
O By dat graf, wat moet gy daar gevoelen,
Offchoon uw hart als de ijsklip kon verkoelen!
Wat baat het thands, dat u 't berouw verscheurt,

Dat

Dat traan by traan uw diepe ſchuld betreurt,
En ge ongehoord uw zuchten uit moet ſtorten?
Zal dit de ſlaap der ſluimrende verkorten? —
Te bittrer zijn de tranen die gy weent
Om dat ze om niet geplengd zijn op 't geſteente,
In 't oog niet flechts met zilte prikling ſchroeien,
Maar met verwijt op 't ſchuldig harte gloeien;
Te dieper is de zucht, die ongeſtoord
Door 't ruim weergalmt, maar door geen grafzerk boort.

Ga, ga dan heen tot Floraas puikwaranden,
En pluk gebloemt' tot ſtrooiſel en girlanden;
Verſier het graf met leliebloem en roos,
Of dit uw ſmart een oogenblik verpooz';
Vernoeg uw ziel, bevredig uw geweten,
Herſtel de wond door wroeging opgereten,
Indien gy 't moogt, door zulk een offerhand.
Helaas! vergeefs! wat u op 't harte brandt,
Bluscht geen berouw, geen zilte tranenbeken!
ó Keer dan weg van dit herinn'ringsteeken!
Het naderen is troost voor 't rein gemoed;
't Is Hel voor hem, wien 't hart van wroeging bloedt.

Digitized by Google

ô Keer dan weg! Maar, eer gy 't zult ontvlieden,
Leer by dat graf op hart en drift gebieden;
Leer by de doôn, waar niets herſtelbaar is,
Dat d' eenge troost by vroeg of ſpâ gemis
Ontſpringt uit die bewustheid van geweten
Die 't rein gemoed den hoogſten ſchat mag heeten,
ô Keer dan weg, en leer uit uw berouw,
Hoe wel 't hem is, die, altoos plichtgetrouw
Zich zuiver kent van ooit een hart te grieven
Dat Kristenplicht, dat God gebood te lieven!
En leef voortaan met wie u 't lot verbindt
Zoo plichtgetrouw, zoo liefdrijk eensgezind,
Dat, zoo de dood ze u eens uit d' arm mocht rijten,
U niet de dolk van 't vlijmend zelfverwijten
Onheelbaar treff', en u des levens zoet
Verbitterd word' door 't ſteeds ontrust gemoed;
Want wie zoo wreed, zoo voor 't gevoel verloren,
Wien 't naberouw het hart niet zal doorboren?
ô Scherp u-zelv' zijn doodend ſtrafzwaard niet,
Maar doe aan elk naar 't Kristenplicht gebiedt;
Zoo moogt gy eens uw dooden kalm genaken,
En by hunn' asch, de troost des hemels ſmaken!

HET

HET OORDEEL DER GESCHIEDENIS.

Wie beurt den ſluiër op van 't lang gevloôn voorleden,
Dat de Oceaan des tijds herroepingloos verſlond?
Wie zal der eeuwen voet hun weg te rug doen treden?
Wie plaatst ons by den wieg van 's warelds morgenſtond?
Gewis, geen ſterv'ling, dán van 's Hoogſten Geest gedreven,
Vermocht voor 't laatſte kroost van Adams ſchuldig bloed
Met onvervalschte verw' de errinnring te doen leven
Van 't eens verroekloost heil, met zoo veel ſmarts geboet!
Geen ongewijde hand, maar eèn van God bezielde,
Maalde ons het eerſte paar dat God te aanſchouwen plach,
Zoo, als 't in d' onſchuldſtaat voor zijn Jehova knielde;
Zoo, als het na zijn val, in 't ſtof vernederd lag.
De arduinen denkzuil moog den loop der eeuwen trotſen,
En melden 't nageſlacht wiens glorienaam zy draagt;

Digitized by Google

Eens toch bezwijkt zy meê, met 's warelds hechtſte rotſen,
Door d' ijzren tand des tijds tot enkel ſtof verknaagd.
De wisſ'ling van al 't aardsch moog dan de toetsſteen wezen
(Waar 't hart het niet gevoelt) van 't Godgewijde boek.
Ja! 't ſchetst ons Hem wiens Macht we in 't ſtargeflonker lezen,
Wiens Liefde ons redding bracht van zonde en dood en vloek!
Neen, hy bedriegt zich niet, die zien wil en wil hooren,
En 's Hoogſten weg bepeinst gelijk dat blad Hem maalt.
Het geeft geen ſchreemrend licht, geen ijdlen klank in de ooren,
Maar *licht*, en licht van God, waaruit Zijn liefde ſtraalt.
't Onfeilbre woord van Hem die Rechter is der harten,
Is eeuwig éénig waar, is waarheid als Hy is;
't Zal ons ten wapen zijn waarmeê wy d' afgrond tarten,
En onze Gids naar 't licht door de aardſche duiſternis!

Maar gy, zoo wuft van zin, Geſchiedkunst onzer dagen,
Gy, wier orakeltaal en oog en ooren boeit;
Die waar en valsch verplooit, of kneedt naar welbehagen,
Naar dat der driften ſtorm in ſlaimer ligt of loeit!
Hoe vaak misleidt gy hem die, hangende aan uw woorden,
Uw taal onfeilbaar houdt als Evangelietaal!

Zoo

Digitized by Google

Zoo ſtemt gy 't menſchlijk hart tot enkel wanakkoorden;
Zoo dooft ge in zijn gemoed den heldren waarheidsſtraal!
Hoe vaak waagt niet uw ſtift de daden op te ſieren
Van 't ſoms verachtlijk hart dat ſlechts te huichlen wist;
En 't waardig Vorſtenhoofd onthoudt gy de eerlaurieren,
Terwijl gy 't onverſtand uw glorïepalmen kwist!
Ach, is 't der Grooten lot, in de ongetrouwe verven
Die uw penceel verſpreidt, te leven na hun dood;
O Wel dan hem, die kroon en ſcepterſtaf mag derven,
En met zijn naam verging in 't graf dat hem beſloot! —
Historie, hoe vergrijsd door de opgetaste jaren,
Gy kent het menſchlijk hart, gy kent dat raadſel niet;
De drijfveer bleef u vreemd, die feilen op zou klaren
Waarin Gods alziend oog ſlechts menſchlijk dwalen ziet.
En, is 't ook altijd deugd, dat deugd ſchijnt in onze oogen?
Is ſteeds de ſtervling groot, wanneer hy 't ſchijnt te zijn?
Of kennen we elke ſnaar waar 't hart door wordt bewogen
Terwijl het misdaân broedt? — wy, zoo misleidt door ſchijn!
Spreek 't oordeel van geen Vorst, omhuld door 't diepe duiſter
Van eeuw op eeuw getast! Wat zegt der menſchen lof!
Den brave ſiert een kroon van onverdoofbren luiſter,
Hoe laster woede, en nijd hem aangrijnze uit dit ſtof!

Digitized by Google

De flechte — ja, ook hy, zij 't oordeel Gods gelaten.
Paart reddende Genade aan 't onomkoopbaar recht,
En mag het offerbloed den zwaarſten zondaar baten;
Welaan dan, ieders hand op eigen hart gelegd!
Ja, bidden wy met hem, dien 't ſchuldgewicht belaadde;
Maar die met boete in 't hart den Tempel binnen trad,
In needrig zelfbeſef den Rechter om genade
Die veel vergeeft aan hem die veel heeft lief gehad!

VER-

Digitized by Google

VERJAARGROET

AAN

EEN JONGELING.

In het lachendst Jaarſaizoen,
Als Natuur, gedoscht in 't groen,
Schittert met de rijke glanſen
Van den boog aan 's hemels tranſen,
En den gloed van 't eêlgeſteent'
In haar bruiloftstooi vereent;

In dat lachend Jaarſaizoen,
Als het oogverkwikkend groen
En de zang der filomeelen,
Oog en ooren lieflijk ſtreelen,
En zich 't harte, hoe beklemd,
Tot een zoet genoegen ſtemt;

Digitized by Google

In dat lachend Jaargetij',
Als Natuur, verjongd en blij,
Pſalmzingt met de boschkoralen
Die des Scheppers lof herhalen,
Brak u de eerſte morgen aan
Op des levens pelgrimbaan.

Maar, looft bosch, en veld, en dal;
D' Opperheerſcher van 't Heelal,
't Aanzijn werd ook u gegeven,
Om Zijn naam ter eer' te leven;
Ook u ſchonk Hy 't levenslicht
Ter vervulling van dien plicht.

Lieve Jongling, zie in 't rond:
Welk een tooiſel ſiert den grond! —
Wat onnoembre liefdeblijken
Zien we in ooft en bloemen prijken!
Al dat onverdient genot
Stroomt ons uit de hand van God.

Digitized by Google

Zegenrijk als 't vruchtbaar land,
Vrolijk als de bloemwaránd
Met den morgendaauw bepareld,
By uwe intreé in de wareld,
Moog de levensweg u zijn
Onder zachten zonneschijn!

Wat zal zy, die in het kind
Zijn geliefde moeder mint,
Aan den eerstling van de zonen
Die haar Echtheil mocht bekroonen
Wenschen op den blijden dag,
Dat hy d' eersten morgen zag?

Rijkdom? — Weelde? — Wee den dwaas
Die dien ijdlen luchtdampblaas
Voor een wenschlijk goed zou achten,
Of er duurzaam heil van wachten?
Wie om schat of weelde bidd',
'k Wensch u zeekrer goed dan dit:

's He-

Digitized by Google

's Hemels zegen, waar ge ook treedt,
Rust van 't hart, by vreugd of leed,
Kristenzin, en Godbetrouwen
Dat u op geen zand laat bouwen,
Maar berusten doet in 't Lot,
In het Albeſtier van God!

Wat de Zoon van David bad
Toen hy voor Jehova trad,
Wat wy eenig moeſten vragen,
Dit ſchenke u Gods welbehagen!
Wijsheid, die ten Hemel leidt,
Schenke u hier reeds zaligheid!

Ben ik u een raad verplicht,
Hou den Hemel in 't gezicht!
Hy is 't eind van uw beſtemming;
Hy geeft troost by hartbeklemming;
Aan dien haven van de rust
Wordt eens alle ſmart geſust.

Zoo

Digitized by Google

Zoo moog (zij het niet dan ſpâ!)
Door de gunst van Gods genâ,
U by 't affcheid van dit leven
Vredes lach op 't aanſchijn zweven,
En gy, na volvoerden plicht,
Overgaan in 't eeuwig licht!

IN

Digitized by Google

IN HET ALBUM VAN

DEN HEERE HOFFMAN VON FALLERSLEBEN.

Wanneer gy weêrgekeerd naar eigen Vaderland,
De moeder die u toeft met uitgerekt verlangen,
Uw weêrkomst zeegnen hoort van 't afgelegen ſtrand,
En tranen van geneugt' ziet paarlen op haar wangen;
Breng dan ons beider groet die blijde moeder toe!
Wy weten wat het zegt, een dierbren Zoon te derven!
Wy weten hoe het hart by 't afzijn is te moê;
Maar mochten 't zalig zoet des weêrziens niet verwerven.
Ik meet haar moedervreugd thands by mijn ſmarten af!
Des Ongezienen hand geleide u allerwegen:
Blijve op des levens reis, de deugd uw wandelſtaf,
En uw bezitting, 's Hemels zegen!

1821.

Digitized by Google

MOEDERTROOST

AAN EEN VRIENDIN.

Als een lichtjen,
Blonk uw wichtjen
Slechts een oogwenk hier beneên.
Kort, maar lieflijk was zijn luiſter;
In dit ondermaanſche duiſter
Spreidde 't blijdſchap om u heên.

Naauw verſchenen,
Is 't verdwenen,
Als een ſtar by nacht verſchiet.
Maar, zoo 't hier heeft uitgeflonkerd,
't Is ſlechts voor ons oog verdonkerd;
Voor den blijden hemel niet!

't Moest

Digitized by Google

't Moest verdwijnen,
Pas aan 't ſchijnen,
Door geen aardſchen damp omwalmd,
Om met onbewolkte ſtralen
Voor des Scheppers throon te pralen
Waar het eeuwig loflied galmt.

Hoe verſlagen,
Staak uw klagen,
Gy die 't lichtjen ſchonkt aan 't licht.
O De hand die 't uitgebluscht heeft,
Biedt ook troost die 't harte rust geeft,
Dat zijn zucht naar Jezus richt!

1822.

Digitized by Google

VERJAARGROET,

AAN MIJNE VRIENDIN,

MEVROUWE M. M. TIJDEMAN.

Roemde ik by mijn jongst verjaren
Op een ruiker van uw hand,
In dit barſte der ſaizoenen
Zie ik niet een takjen groenen,
Dat ik u in weêrgift ſchenke tot een Vriendſchaps onderpand.

't Is vergeefsch, in 't rijk van Flora
Naar een bloemtjen omgezien:
Al haar ſchatten zijn geplonderd,
En geen handvol uitgezonderd,
Dat ik op uw feest, Melieve, tot vereering aan mag biên.

Digitized by Google

Dan, wat nood? Omringd van ſpruiten,
In den guurſten jaartijd frisch,
Moogt gy op een bloemhof roemen
Waar geen rozen by te noemen,
Waar geen tulp of veldviooltjen, waar geen lelie, ſchoon by is.

Neen, 't ontbreekt u aan geen ſierſel
Op het feest, u toebereid.
Keizerskroonen, hoe omflonkerd,
Worden door de glans verdonkerd,
Die de rijke krans van telgen om uw blijden disch verſpreidt!

Teedre Moeder, zoo bevoorrecht!
Blijde Vader, zoo verrijkt!
Wat zou uw geluk ontbreken,
Of de Vriendſchap voor u ſmeeken,
Daar gy met des Hoogſten zegen in Zijn dierſte giften prijkt?

Moogt

Digitized by Google

Moogt gy 't haast ontluikend knopjen,
Ter beſtemder uur ontplooid,
Zoo voorſpoedig als wy 't bidden
Zien verſchijnen in hun midden,
En met d' eigen blos van welvaart vroeg en ſpâ zien opgetooid!

Rijs herſteld, en blijde Moeder,
Spoedig van uw legerſteê;
't Wichtjen u van God gegeven,
Brenge u met zijn komst in 't leven,
Loutre ſtof tot dankerkentnis, louter vreugd en zegen meê!

Zie uw telgen al te gader
Als uw eerſte liefdepand,
Met der deugden ſieraân pronken
En u 't hoogſte goed geſchonken
Dat de Hemel heeft verbonden aan den aardſchen huwlijksband!

Digitized by Google

Maar zijn zorgen, maar zijn ſmarten
Onafſcheidbaar van 't beſtaan;
Immers ook in zorg is zegen,
In de ſmarten troost gelegen,
Als wy met vertrouwend harte 's Hemels wegen gadeſlaan.

Mocht de Zon niet altijd ſchijnen,
Steekt de ſtorm het hoofd ſoms op;
Ook wanneer het tranen regent,
Zijn zy in hun vrucht gezegend,
En der Godsdienst kiem zoo heilzaam als aan 't veld de morgendrop.

Zaai gy echter niet met tranen!
Moge uw Godgezind gemoed
Niet tot zielenheil behoeven
Dat de Heer u zou bedroeven;
Maar moog hemelvrede uw deel zijn, zonder aardſchen tegenſpoed!

Zie

Digitized by Google

Zie de bloemtjens die gy opkweekt,
Hart en oog tot lust en vreugd;
Altoos rozen zonder prikkelen,
Zich in 's hemels hoede ontwikkelen
Dat zich aarde en hemel beiden in hun rijken bloei verheugt!

Moogt ge u met uw gade en telgen,
Van Gods hoogſte zorg bewaakt,
Immer meer gezegend noemen,
En by elken Jaardag roemen,
Met een hart vol dankbre blijdſchap: DE ALMACHT HEEFT HET WEL GEMAAKT!

1823.

Digitized by Google

DE EÖOLSCHE HARP.

Gy, telg der hoogre lucht, die in het wolk omzweven
Het trillend harptuig met onzichbre vingren ſpeelt,
Daar ge, uit het ſombre woud op 't windtjen voortgedreven,
De ſnaren met uw kusjens ſtreelt!

Daalt, daalt gy mooglijk af uit de ongenaakbre reien,
Om met Natuur in 't Jubellied
De lof des Scheppers uit te breien,
Zoo verr' er zee of luchtſtroom vliet!

Wie zijt gy, minlijke onbekende?
Wellicht de ſtoffelooze zucht
Eens droeven die, na 's levens ende,
Bleef zwerven in d' onmeetbre lucht!

Wel-

Digitized by Google

Wellicht een ſchim, die haar beminden,
(Haar echtgenoot of kroost) beweent,
En die met d' adem van de winden
Haar teedre erinnringszucht vereent.

Met huivring hooren we u weêrgalmen
In de eenzaamheid van 't avonduur;
En, als 't geruisch der korenhalmen
Of 's vooglenkoors vereende pſalmen,
Zingt ge ook den Schepper der natuur!

Ja, ongeziene Geest die op de winden huppelt,
Zoet is ons oor de toon dien ge op de harpſnaar blaast;
Zoet, als aan 't oog de daauw die op den bloemkelk druppelt
Waar 't blaauwend wolkj' in wederkaatst!

Uw toon ſmelt lieflijk weg, in zoeter ſteeds verwisſeld;
Geen kunst verwekt uw melody;
't Is de adem die 't boschloof ritſelt,
En de ongedwongen toon is, als die adem, vrij!

Digitized by Google

ô Mocht mijn poëzy iets van uw zoet ontleenen!
Wat zoekt zy dan genot voor 't hart?
Ja! doe zy ſlechts den droeve weenen
Die hijgt naar tranen in zijn ſmart!

Zoo tooi' geen kunst mijn weemoedszangen,
Maar blijv' de droeve die ze hoort,
Genoechlijk aan die tonen hangen
Die ſtemmen in zijn rouwakkoord!

1822.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

BILDERDIJK-SCHWEICKHARDT;
Katherina Wilhelmina.

774
B595g

Gedichten..

Digitized by Google

Digitized by Google